

dwars

Studentenblad Universiteit Antwerpen • www.dwars.be • Nummer 63 • Jaargang 10 • December 2010 • GRATIS

A black and white portrait of a woman with dark, wavy hair, smiling and looking off to the side. She is wearing a dark, textured turtleneck sweater and a pearl earring. The portrait is framed by a thick black border.

Siska Schoeters
Nederlanders aan de UA
Van de aula naar de Kamer

Antwerpen

- 04 Siska Schoeters**
Over Music for Life
- 20 Centerfold**
dwars for Life
- 34 Waar is Pep Parero?**
Een warm verhaal
- 37 Column Maarten Inghels**
De Nuttelozen van de nacht

Onderwijs

- 08 De Kees-study**
Nederlanders aan de UA
- 18 Kort**
Over onderwijs
- 12 Algemeen Belang**
De andere universiteit
- 14 Onderzoeker**
Naar aidsbestrijding

De Kees-study

Steeds meer Nederlanders vinden hun weg naar de UA. En daar hebben ze goede redenen voor. Nu de Nederlandse regering het hoger onderwijs nog veel strenger wil maken, zal hun aantal toenemen. "Vlaanderen mag zich klaar maken voor een vloedgolf."

De Internationale Editie

Naar aanleiding van de Wereld aidsdag en Music for Life maakt een redacteur van Varisty, het studentenblad van de University of Cape Town, de vergelijking tussen aids in Zuid-Afrika en een puberale horrorfilm.

Inhoud

dwars 63

Cultuur

- 27 Cultuuragenda**
Wat te doen in december?
- 28 Cultoor**
Serveert studenten lekkers
- 30 Hakims of Comedy**
Een bont en grappig collectief
- 33 Rewind**
Wat we vroeger leuk vonden
- 38 Woord & Beeld**
- 39 Jangocomix**
- 39 *dwars* luistert naar...**

Maatschappij

- 03 Editoriaal**
Et alors?
- 16 Opinie**
Het islamcolloquium aan de UA
- 22 De Internationale Editie**
Met Varsity
- 24 Kristof Calvo**
Van de aula naar de Kamer
- 40 *dwars* in ... Sydney**

Kristof Calvo

Met zijn drieëntwintig lentes is UA-alumnus Kristof Calvo het jongste rechtstreeks verkozen parlementslid in de vaderlandse geschiedenis. *dwars* volgde hem een dag in de coulissen van de Belgische politiek.

Hakims of Comedy

Rechtenstudent William Boeva en zijn handlangers vormen een waar multicultureel comedycollectief. Maar genoeg gelachen nu. Onze redacteur zocht de Hakims op tijdens hun repetities in Dworp.

Et alors?

editoriaal

"أنا كم-أكبر-سري-فأب-يلودل-رمتؤملا"

Lap, we hebben het aan onze rekker. Hoewel *dwars* altijd open heeft gestaan voor discussie – via artikels, lezersbrieven, pro en contra's – bleef u in uw studentenblad tot voor kort van populisme gespaard. Applaus voor onszelf!

Wat staat er echter in dit nieuwe nummer? Een opiniestuk van een student die zich vragen stelt bij de kwaliteit van een islamcolloquium dat onlangs aan de UA werd georganiseerd. Daarnaast vindt u de reactie van de voorzitter van het organiserende instituut terug. Inderdaad, dit blad is het recentste slachtoffer in een lange rij van door islamdiscussies gegijzelde media. Wat nu gezongen?

De kans dat uit een van beide kampen nu nieuwe reacties op de gepubliceerde opinies volgen is groot. Voor de rest van deze jaargang zullen dus ook in *dwars* verbale oorlogjes worden uitgevochten waar niemand op zit te wachten. Alvast onze excuses.

Tenzij ... tenzij de Antwerpse universiteitsstudenten eens diep zuchten en onder invloed van voormalig Frans president François Mitterrand de magische woorden "Et alors?" uitspreken. Versta me niet verkeerd: onverschilligheid is slecht. Zeker studenten moeten niet vluchten in gemakkelijk cynisme en al wat fout loopt in de samenleving, rustig fout laten lopen. Die islamdiscussies zijn echter niet construc-

tief. Integendeel, elke nieuwe discussie lijkt vaak op geroep dat ons weer wat verder verwijderd van het doel dat de opiniemakers pretenderen na te streven. Laten we dus met zijn allen even ophouden de *clash of civilizations* in de media uit te vechten. Niet omdat de aanpassingen naar een nieuwe samenleving zo vlot verlopen. Wel om die aanpassingen niet nog meer te bemoeilijken.

Of deze houding verstandig is? Dat weet ik niet. Mijn idee is dat er de laatste jaren zoveel geroepen werd dat alle meningen nu wel bekend zijn. Tijd dus om even te zwijgen en de vele goede en slechte initiatieven die de verschillende ideologieën, culturen en bevolkingsgroepen dichter bij elkaar moeten brengen wat tijd te gunnen.

Het KVHV-Antwerpen haalde begin november nog het eindverslag van de Interculturele Dialoog onderuit omdat daarin de 'richtcultuur' bedreigd werd. Op 19 november werd in Brussel MANAvzw, het expertisecentrum voor islamitische culturen in Vlaanderen, voorgesteld. In de loop van vorige maand trokken Europese, Palestijnse en Egyptische jongeren met het Europese studentenforum AEGEE twee weken samen op om elkaar beter te leren begrijpen. Wel, dat is allemaal goed.

En laten we het er vanaf nu niet langer over hebben.

YANNICK DEKEUKELAERE, HOOFDREDACEUR

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad. Dit nummer werd afgesloten op 22/11/2010. Oplage: 3000 exemplaren. V.U.: Yannick Dekeukelaere, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Yannick Dekeukelaere **Adjunct-hoofdredacteur** Floris Geerts **Redactiesecretaris** Hanelore De porte

Eindredactie Julie De Groot, Kim Overlaet (verantwoordelijke), Line Magnus

Redactie Annelies Desmet, Bart Van Ballaert, Corto Blommaert, Daan Hafkamp, Elien Verschueren, Lieselotte Joppen, Line Magnus, Maarten Staepels, Marie-Paule Fritschy, Nick De Puysseleir, Yannick Waumans

Fotografie Bart Goris, Benjamin Theys (verantwoordelijke), Charlotte Briers, Jonathan Debeer **ICT** Benjamin Theys **Vormgeving** Celien Joppen (verantwoordelijke), Sophia Simons **Illustratie** Jente Ottenburghs, Sophia Simons **PR** Anneloes van den Berg, Sarah Van Alsenoy **Cartoon** JangoJim **Drukkerij** Favorit **Werkten mee aan dit nummer** Maarten Inghels en Rémy Ngamije

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad UA, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

studio
brussel

"HET IS TIJD DAT ANTWERPEN ZICH BEWIJST"

RADIOPRESENTATRICE **SISKA SCHOETERS** DOET EEN OPROEP

Al voor de vijfde keer zet Studio Brussel in aanloop naar de kerstperiode de solidariteitsactie Music for Life op poten. Van 18 tot en met 24 december installeert de radiozender zijn Glazen Huis op de Groenplaats. Nu deze actie voor het eerst naar onze Koekenstad komt, lijkt het ons niet meer dan logisch om de enige Antwerpse met Glazen Huis-ervaring eens te horen. Presentatrice Siska Schoeters praat ronduit over haar Music for Life-ervaring.

Nog een kleine maand en het Glazen Huis strijkt neer in Antwerpen. Voelen jullie bij Studio Brussel al de Music for Life-koorts?

Siska Schoeters Ja, dat begint toch. Je merkt dat verschillende mensen een ander soort telefoons plegen. Er zijn heel wat vergaderingen, er wordt langer gewerkt, ploegen worden opgesteld... Dat allemaal in het grootste geheim natuurlijk, want zelfs wij, de presentatoren, weten van niets. *An sich* vind ik dat geen probleem, zo kan ik mijn mond niet voorbijpraten.

Bij de eerste Serious Request op het Nederlandse 3FM zijn de drie presentatoren op de vooravond nog uitgebreid gaan dineren alvorens een week op sapjes te leven. Je hebt zelf drie keer in het Glazen Huis gezeten, hoe bereid je je op zo iets voor?

Schoeters Je kan je echt niet voorbereiden. Toen ik in 2007 voor de eerste keer in het Glazen Huis zat, kon ik

me sowieso niet voorbereiden. Die eerste keer beleef je in een roes, waardoor je ook geen ervaring kan opdoen om je bij de tweede keer wel voor te bereiden. Bij het derde jaar dacht ik dan: "*Fuck it*, het ging al twee keer zonder voorbereiding, dan moet het nu ook maar lukken." Je moet er wel voor zorgen dat je rustig bent in je hoofd. Je moet de *shit* regelen die je moet regelen. Je kan niet naar dat huis gaan zonder alle beslommeringen af te handelen, al is het maar meterstanden noteren.

“

**Ge zijt van 't Stad zeker? -
Ja, goed hé!**

”

EEN ZOTTE WEEK WEG VAN HUIS

Eens in het Glazen Huis lijken me die eerste dagen voorbij te vliegen. Wat doe je dan als je in een dipje geraakt?

Schoeters Bij mij was het net andersom. Die eerste dagen gaan traag, maar na de derde dag vliegt de tijd en is het plots dag zes. Eerst moest ik echt wel wennen aan dat nieuwe huis. Ik moest zoeken waar alles was of hoe ik dingen het best deed. Eens je daar voorbij bent, denk je plots: "Hoe? Is het al gedaan?" Dat kan natuurlijk ook aan het weinige eten liggen. Die sapjes, die doen toch wat met een mens. Er gebeuren ook heel wat zotte dingen als je in dat huis zit. Er zijn steevast een paar gasten uit Malle die naar het Glazen Huis komen afgezakt. Er was eens een jaar dat ze met een zwembad op een oplegger al zwemmend naar het Glazen Huis zijn gereden. Het was buiten aan het vriezen en zij waren aan het spelen en gek aan het doen.

Gelukkig hoeven die mannen nu niet ver te rijden. Wat me ook is bijgebleven zijn de brandweerwagens vorig jaar. Alle korpsen die mee wilden doen, zijn toen in stoet tot bij ons gereden. Die wagens bleven maar komen. Zoiets had ik nog nooit gezien.

Als je een week in dat huis hebt gezeten, moet je daarna dan afkicken?

Schoeters Ja, vooral veel slapen en genoeg eten. Want je lichaam voelt wel raar aan na zo'n week op sapjes.

Het is natuurlijk Kerstmis, dan ga je van kerstfeest naar kerstfeest en daarna volgt meteen Nieuwjaar. Je hebt niet (meteen) de tijd om echt tot rust te komen. Misschien is het ook wel beter om meteen terug over te

schakelen op dat ritme.

Mis je kerstavond dan niet?

Schoeters Goh, ik verliet het Glazen Huis om 17 uur, twee uur later was ik thuis. Dat valt allemaal wel reuze mee. Wij ontvangen daar nog bloemen en de nodige felicitaties, maar nadien zeggen wij “toedeloef” en gaan we naar huis om te feesten. De mannen van de technische ploeg moeten nog alles afbreken, wat voor hen echt wel *ne zure* is. Zij zijn de echte harde wer-

kers. Ik verlaat de technici dan ook stevast met een gevoel van medelijden. Er zijn tijdens Music for Life veel mensen die harder werken dan wij.

'T STAD IS HET CENTRUM VAN DE WERELD

Vanaf 18 december staat het Glazen Huis zeven dagen lang op de Antwerpse Groenplaats. Hoe speciaal is dat voor jou, nu het in je eigen stad is?

Schoeters Ik ben heel benieuwd. Nelles De Caluwé en ik zijn de enige Antwerpenaren bij Studio Brussel. Dat wil niet

zeggen dat wij met ons twee de overige niet-Antwerpenaren niet de baas kunnen. Het wordt wel spannend, want Antwerpenaren hebben wel een negatief imago bij de rest van Vlaanderen. Ik woon nu in Gent, en daar wordt dan wel eens meewarig gezegd: “Ge zijt

van 't Stad zeker?” Met de nodige arrogantie antwoord ik dan: “Ja, goed hé!” Nu wordt er van Antwerpen en de Antwerpenaar veel verwacht. Daarom roep ik ook op om van Music for Life iets fantastisch te maken. Dit is echt wel het moment om het negatief imago van ons af te schudden. Laat zien dat je niet die arrogante,

“
Gezichtsverlies zou pijnlijk zijn voor Antwerpen
”

gierige racist bent die enkel in zijn eigen stad leeft. Dit is de uitgelezen manier om het goed te maken met de rest van Vlaanderen. Door onder andere de Universiteit Antwerpen is er veel gelobbyd om het Glazen Huis in Antwerpen te krijgen. Ik zag de rector nog op StuDay, hij is wel een toffe. Gezichtsverlies lijden zou spijtig zijn, dat kan gewoon niet. Anders zal ik het op de redactie mogen horen. Het is wel mijn stad, hé.

Zijn wij als Antwerpenaren echt niet geliefd op 'de parking'?

Schoeters (Lacht) Ja, dat merkte ik toen ik aan het RITS studeerde. Naast Toon was ik de enige Antwerpenaar in de klas. Toen stonden we gekend als “die van 't Stad”. Iedereen denkt dan spontaan: “Ze weten het weer beter.” En dat is ook wel zo. *Allez*, daarmee bedoel ik dat een Antwerpenaar denkt dat hij uit het centrum van de wereld komt. Als je dan Antwerpen verlaat, moet je veel leren. Hoewel Antwerpen veel toffer is, is

Brussel een grotere en echtere stad. Toen ik pas op het RITS was, stelde ik mij voor met: *“Hallo kzen Siska van Antwaarpe.”* Dan zegt de leerkracht: *“Dat is goed Mieke, maar we gaan je wel leren praten.”* *“Oké, ma ik kan da al wel, zenne.”* Toen ze in de dictieles vroegen wie van zichzelf vonden dat ze algemeen Nederlands spraken, staken Toon en ik fier onze handen op (*scha-terlacht*). Jezelf dan voor de allereerste keer horen, is wel slikken. Alles was echt Antwerps, als ik er nu aan terugdenk ... schaamrood op de wangen.

Ik vermoed dat je als Antwerpse de Groenplaats niet meteen het fijnste plein vindt om het Glazen huis te zetten.

Schoeters De Groenplaats is wel goed bereikbaar, zowat alle trams komen er voorbij. Er zijn inderdaad fijnere pleintjes dan de Groenplaats, maar het is wel een groot en mooi plein, waar ook veel cafés zijn. Het is niet meteen het meest hippe plein, maar voor Music for Life is het wel fantastisch. Als ik zelf zou mogen kiezen, dan stond het Glazen Huis op het Conscienceplein. Ik vind het een van de gezelligste pleintjes, maar het is spijtig genoeg te klein.

STEEDS MEER GELD VOOR HET GOEDE DOEL

Music for Life is een actie waar veel studenten aan meewerken. Voor welk goed doel sprong jij tijdens jouw studieperiode in de bres?

Schoeters Zelf ben ik niet iemand om op de barricade te staan. Ik hoef daar niet flauw over te doen, al probeerde ik wel te helpen waar ik kon. De grote wereldverbeteraar ben ik nu eenmaal niet. Door Music for Life ben ik wel sneller andere goede doelen gaan steunen.

“**Het zou unfair zijn om zelf niets te steunen**”

Natuurlijk steun ik niet alles, maar ik ben wel meer geneigd om een goed doel te sponsoren. Het zou ook onfair zijn om te verwachten dat bijna iedereen Music for Life steunt, terwijl ik zelf niets zou steunen. Dat kan ik niet maken, natuurlijk. Als ik ergens een collectebus zie staan, dan steek ik er mijn wisselgeld wel in. Dat zijn geen grote bedragen.

Waarvoor de wereld u dankbaar is! Naast Nederland is er ook in Zweden, Zwitserland en zelfs in Kenia een Glazen Huis, hoe verloopt die samenwerking?

Schoeters Wij hebben vooral contact met Nederland. Hun actie zit op een hele andere *vibe* dan de onze. Je bent tijdens die week vooral met je eigen ding bezig. 's Nachts neem je wel eens contact op met de andere landen. Zij zijn de enigen die hetzelfde doormaken als jij. Op die momenten polsen we wel eens hoe het bij hen staat. Als de tussenstanden doorkomen, ontstaat er automatisch een gezonde 'concurrentie'. Nederland is natuurlijk veel groter en Serious Request loopt al langer. Zij moeten meer geld inzamelen dan wij. Als ze dat niet doen maken ze zichzelf belachelijk natuurlijk. Het is dan ook met spanning uitkijken naar de eerste tussenstand. Die eerste tussenstand is vaak iets minder dan het voorgaande jaar. Dan denk je toch bij jezelf, *“Maar allez.”* Natuurlijk doe je die actie niet om telkens een nieuw record te plaatsen, maar dat blijft wel in mijn hoofd zitten. Al is het slechts één eurocent meer, voor mij persoonlijk moet die er wel zijn. Bij de eerste keer Music for Life was iedereen echt overdonderd. Toen ging ik samen met Otto-Jan Han van Utrecht naar Leuven. We kregen berichten dat het in België heel heftig was. Music for Life is toen iets geworden, waarvan niemand dacht dat het dat zou kunnen zijn. Een klein project werd plots iets heel groots. Nu gaan we toch al naar onze vijfde editie! ■

De Kees-study

Steeds meer Nederlanders aan de UA

Het bevriende volk van boven de Moerdijk heeft altijd gemakkelijk haar weg gevonden naar Antwerpen. Na de Meir, de Metropolis en het Sportpaleis wordt nu ook onze universiteit overspoeld door Nederlanders. Het ziet ernaar uit dat de UA de komende jaren nog veel meer *Ollanders* academisch asiel zal mogen verlenen.

Vlamingen benijden hun noorderburen wel eens omwille van de Hollandse handelsgeest. Een mooi voorbeeld van zulk commercieel inzicht is een studentenhuus aan de Plantijn en Moretuslei. De Nederlandse eigenaren bouwden er een voormalig rusthuis om tot een thuis voor meer dan veertig van hun landgenoten die hier komen studeren of stage lopen. Geen gek idee, want alleen al aan de UA studeren momenteel 847 Nederlanders of 7,2 procent van het totaal aantal studenten. In 2000 was dat nog maar 5,3 procent. Deze stijgende tendens zal zich naar alle waarschijnlijkheid doorzetten, niet in het minst omdat het nieuwe kabinet-Rutte van plan is het rigide Nederlandse hoger onderwijssysteem nog te verstrengen.

ANTWERPEN, EEN MAGNEET

Er zijn drie structurele redenen waarom Nederlandse studenten naar Antwerpen trekken. De eerste is geografisch. Voor vele studenten uit het zuiden van Nederland is de UA de dichtstbijzijnde universiteit. De TU/e in Eindhoven is een technische universiteit en die in Tilburg biedt enkel humane wetenschappen aan.

“

Aan de UA studeren 847 Nederlanders

”

Een tweede reden is het systeem van uitloting. Wanneer in Nederland meer kandidaten een opleiding willen volgen dan er plaatsen zijn, dan worden de studenten geloot. Wie erg goede resultaten behaalde in het middelbaar, krijgt rechtstreeks toegang tot de gewenste

opleiding. De rest moet door het ministerie van Onderwijs (centrale loting) of door de onderwijsinstelling (decentrale loting) op basis van behaalde resultaten en geluk worden uitgekozen. Denise, een van de bewoners van het huis op de Plantijn en Moretuslei, kwam naar Antwerpen om Geneeskunde te studeren. In Nederland werd ze de eerste keer niet geloot, waarna ze slaagde voor haar ingangsexamen in Vlaanderen en hier haar studies aanvatte. Het jaar nadien had ze meer geluk met de loting, maar ze besloot aan de UA te blijven.

De derde en belangrijkste reden is het financiële aspect. Elke Nederlandse student krijgt een studiebeurs tijdens zijn drie bachelorjaren en een of twee masterjaren. Voor thuiswonende studenten bedraagt beurs maandelijks 96,75 euro, voor uitwonende 269,40 euro. Dat zijn flinke sommen, maar daar staat een jaarlijks te betalen collegegeld van 1672 euro tegenover. Bovendien houdt de subsidiering op na vier of vijf jaar, afhankelijk van een eenjarige of tweejarige master. Een beetje Nederlander heeft al snel uitgerekend dat wanneer hij aan de UA, waar het standaard studiegeld 'slechts' 564,3 euro bedraagt, gaat studeren, hij op vier jaar tijd

4430,8 euro uitspaart. Zeker voor de Nederlander die door omstandigheden langer zal moeten studeren dan zijn studiebeurs voorziet, wordt Vlaanderen een erg interessante optie. Gideon, een inwoner van het voormalige rusthuis die een schakelprogramma volgt aan de UA, kwam naar Antwerpen omdat hij reeds moet lenen bij de Nederlandse overheid. Een goedkope lening afsluiten bij de Nederlandse overheid is een vaak voorkomende noodoplossing voor studenten die geen beurs meer krijgen.

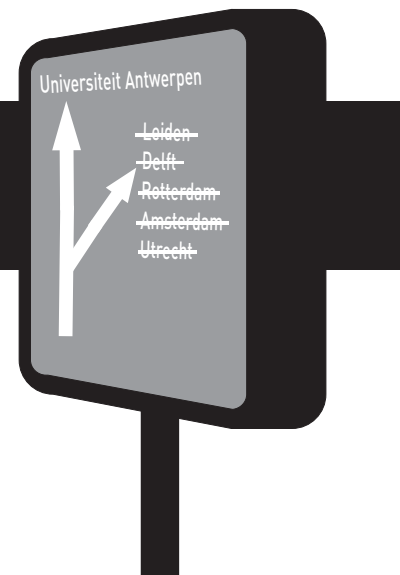
REGERING-RUTTE ZWIJGT

Nederlandse studenten hebben dus goede redenen te over om hun hogere opleiding in Vlaanderen te volgen. Ook dezelfde onderwijstaal en de betere markt voor studentenkamers zijn troeven die de oversteek aanmoedigen. Bovendien schakelde de internationalisering van het Europese hoger onderwijs met de Bologna-verklaring een versnelling hoger. Vorig jaar beslisten de respectievelijke ministers van Onderwijs ook om de Vlaamse en Nederlandse diploma's wederzijds automatisch te erkennen. Hiermee is het stijgende aantal noorderburen aan de Universiteit Antwerpen – van

439 tien jaar geleden naar 847 vandaag – verklaard. De vraag is nu hoe die tendens zich de komende jaren zal ontwikkelen.

In het coalitieakkoord van de regering-Rutte, die op 14 oktober van dit jaar werd beëdigd, neemt de nieuwe regering zich voor erg veel te besparen. Een eerste slachtoffer van de bezuinigingen is subsidiëring van cultuur. Volgende in rij wordt het hoger onderwijs. Bedoeling is dat de student “minder perverse financiële prikkels” krijgt. Masterstudenten zullen daardoor vanaf 2012 niet langer een beurs ontvangen. Voor hen wordt een sociaal leenstelsel voorzien. Wie er langer dan vijf jaar over doet om een studie van vier jaar af te ronden zal vanaf 2011 3000 euro inschrijvingsgeld meer moeten betalen, bovenop de standaard 1.672 euro. Een logisch gevolg

“
**In Antwerpen studeren kan
4500 euro uitsparen**
”

van deze financiële straffen zou alvast kunnen zijn dat vanaf volgend academiejaar meer Nederlanders dan ooit zullen uitwijken naar Vlaanderen en in het bijzonder de UA. Het verschil tussen pakweg in Tilburg of in Antwerpen studeren zal voor sommige studenten namelijk zo'n 4.500 euro per jaar bedragen.

Het Nederlandse ministerie van Onderwijs wil voorlopig niet reageren op de vraag of de hierboven geschetste hypothese werkelijkheid zal worden. Een woordvoerder van staatssecretaris voor Hoger Onderwijs Halbe Zijlstra laat weten dat zij het debat daarover in de Tweede Kamer op 29 november afwachten. Er moet wel een kleine kanttekening worden gemaakt. De huidige Nederlandse regering heeft namelijk eveneens het plan opgevat om binnen een termijn van vijf jaar het systeem ►

van uitloting af te schaffen. Dit zou het traditioneel grote aantal Nederlandse studenten dat in Vlaanderen (Dier)geneeskunde komt studeren, enigszins kunnen terugdringen.

ONHOUDBARE SITUATIE?

Desalniettemin bereidt de Landelijke Studenten Vakbond (LSVb) de studenten alvast op het ergste voor. Op de website www.minimaalnominaal.nl werd een petitie tegen de bezuinigingen in het Nederlandse hoger onderwijs al meer dan 80.000 keer ondertekend. Sander Breur, voorzitter van de LVSB, kan alvast wel commentaar geven op de geplande maatregelen: "Voor alles wat studenten extra binnen of naast hun studie willen doen, zullen zij moeten bijbetalen. Ik verwacht dat veel studenten zullen kiezen voor een master in het buitenland waar ze geen 5000 euro inschrijvingsgeld hoeven te betalen wanneer ze zijn uitgelopen. Ook bezuinigt de overheid op de onderwijsinstellingen, waardoor de kwaliteit naar beneden zal gaan. Wij zullen hier hard tegen strijden en hopelijk de toegankelijkheid en kwaliteit van het hoger onderwijs bewaken. Zo niet, dan mag Vlaanderen zich klaar maken voor een golf van studenten die het hier niet meer kunnen betalen, maar wel de intelligentie hebben om te studeren."

Volgens de Nederlandse studenten zelf zal hun aantal in Vlaanderen, en dus aan de UA, de komende jaren nog meer toenemen. Hoewel het de bedoeling van de Bologna-verklaring is om internationalisering aan te moedigen, kan de vraag worden gesteld of deze situatie houdbaar is. De reden waarom studeren in Vlaanderen namelijk redelijk betaalbaar blijft, is omdat er veel overheids- en belastingsgeld in wordt

geïnvesteed. In hoeverre zal Vlaanderen dus bereid zijn om de studies van Nederlanders te betalen die ten gevolge van besparingen het moederland verlaten? Op het kabinet van Vlaams minister van Onderwijs Pascal Smet lijkt men niet direct een probleem te zien. Jeroen Janssens, woordvoerder van minister Smet, zegt dat het grote aantal Nederlanders in Antwerpen hen wel bekend is. Over het steeds stijgende aantal geeft hij mee dat ze in het kader van de Bolognaverklaring studenten aansturen om in het buitenland te gaan studeren. "Het grote aantal Nederlanders moet dan ook gezien worden als een proces met voor- en nadelen waarbij het niet meteen duidelijk is wat de overall-impact voor Vlaanderen net is."

“
**Vlaanderen mag zich klaar-
maken voor een golf aan
Nederlanders**
”

Het wordt dus uitkijken hoe de internationalisering van het hoger onderwijs de komende jaren eerder verloopt. Als grote aantallen studenten van het ene land naar het andere zullen hoppen, zal de Europese solidariteit worden getest. Het fenomeen van Nederlanders in Vlaanderen is alvast een eerste voorbeeld daarvan. In het Nederlandse huis aan de Plantijn en Moretuslei liggen de studenten er niet wakker van. Ze genieten van hun tijd in Antwerpen en al de rest zal hen kaas wezen. ■

CORRECTIES EN AANVULLINGEN BIJ *DWARS* 62

STUDENTENRADIO ANTWERPEN

De 10.000 euro die het REC ontving uit het Impulsfonds is niet bestemd voor Studentenradio Antwerpen, zoals vermeld werd in *dwars* 62, maar voor een *urban* radiolab voor allochtone radiomakers in Antwerpen. De initiatiefneemster van Studentradio Antwerpen heet Sharon Slegers en niet Shana Slegers, zoals later in het artikel vermeld.

THE MOVING PICTURE SHOW

Aan de cinefielen die na het lezen van 'Wat heeft de UA te bieden?' in *dwars* 62 voor gesloten deuren stonden waar zij een filmvoorstelling verwachtten, onze excuses. The Moving Picture Show vindt enkel in het tweede semester plaats, en dat elke dinsdag tussen 18 uur een 21 uur in lokaal R-201 op de stadscampus.

DE GENEESHEREN VAN DE CLINICAL PHARMACOLOGY UNIT ANTWERPEN, GESPECIALISEERD IN GENEESMIDDELENONDERZOEK, ZOEKEN **MANNEN EN VROUWEN MET STABIELE ASTMA** **TUSSEN 18 EN 55 JAAR VOOR DEELNAME AAN MEDISCHE ONDERZOEKEN**

VOORWAARDEN:

- normale lichaamsbouw (gewicht tussen 50 en 100 kg en BMI tussen 19 en 30 kg/m²)
- niet-roker of minstens 6 maand gestopt
- medicatiegebruik (lage dosis inhalatiecorticosteroiden kortwerkende luchtwegverwijders, of een vaste combinatie van inhalatiecorticosteroiden en luchtwegverwijders) is toegestaan na overleg met de studiearts
- u slaagt in het vooronderzoek voorafgaand aan de studie
- het maximum aantal deelnemers voor de studie is niet bereikt.

VOOR DE STUDIE BE-80-1100204:

- met medicatie ter behandeling van astma en andere longziekten
- de studie loopt over een periode van 20 weken, met 1, mogelijks 2 onderzoeken in de 8 dagen voor aanvang van de studie, in de eerste 4 weken 13 dagen verblijf in de unit en 9 nachten en 12 retours in de overige weken.

WIJ BIEDEN:

- een aangepaste forfaitaire vergoeding van 2675 euro
- een aangename sfeer tijdens uw verblijf
- een studie die is goedgekeurd door een Medisch-Ethische Commissie
- gratis opvolging onder de strengste voorwaarden inzake kwaliteit en veiligheid.

INTERESSE?

Voor meer informatie kan u ons bellen van maandag tot vrijdag op het nummer 03 217 21 72 tussen 8 en 17 uur. U kan ons ook contacteren via e-mail: be.recruitering@sgs.com. Uw reactie op deze advertentie geeft enkel uw interesse aan om informatie in te winnen en verplicht u noch ons tot inschrijving of (aanvaarding van uw verzoek tot) deelname.

Nadat u bent ingeschreven voor bovenvermelde studie(s), zullen uw persoonlijke gegevens worden opgenomen in de databank van SGS Belgium NV/SA, divisie SGS Life Science Services. In overeenstemming met de Belgische Wet op de Privacy van 8 december 1992 en latere zullen uw gegevens vertrouwelijk worden behandeld en hebt u recht op toegang en correctie van deze gegevens.

ADRES:

CPU Antwerpen, Ziekenhuis Netwerk Antwerpen, Campus Stuivenberg, Lange Beeldekenstraat 267, 2060 Antwerpen.

SGS is the world's leading inspection, verification, testing and certification company

Bezoek ook onze website:

www.resunit.com

WHEN YOU NEED TO BE SURE

SGS

Universiteit voor het Algemeen Belang

“Imagining, sharing and acting for a better world”

TEKST & FOTO'S: ANNELIES DESMET

In ‘Van Dale’ wordt ‘universiteit’ omschreven als “een instelling voor hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, die academische opleidingen verzorgt en academische titels verleent.” Sinds kort heeft een universiteit ook een derde kerntaak: onderzoeksresultaten omzetten in nieuwe producten en diensten ten voordele van de maatschappij. Al is een goed evenwicht tussen deze kerntaken vinden een moeilijke oefening. Dat vindt ook Riccardo Petrella. Hij richtte de Universiteit voor het Algemeen Belang (UAB) op met als doel kritisch toe te kijken of universiteiten dat evenwicht niet verliezen.

SIGNORE PETRELLA, MONSIEUR PETRELLA

De Italo-Belg Riccardo Petrella was tot 2004 hoogleraar aan de Université Catholique de Louvain, maar verwierf wereldwijd vooral bekendheid als de bezieler van de Groep van Lissabon. Hij publiceerde verschillende werken waarin hij zijn positie als anders-globalist verder uittekende. In zijn werk gaat hij stevig te keer tegen de maatschappij die zich steeds meer richt op het individu. In zijn boek ‘Het recht om te dromen’ legt Petrella concreet uit hoe hij de (utopische) toekomst van de wereld nastreeft. Daarbij oordeelt hij scherp over

huidige stand van zaken. “Hoewel mensen verlangen naar welzijn, vrede, solidariteit en gemeenschappelijke veiligheid, primeert momenteel de individuele rijkdom en het eigenbelang.”

UNIVERSITAS MAGISTRORUM ET SCHOLARIUM

Door de opkomst van de exacte wetenschappen kreeg men tijdens de Verlichting ook nieuwe opvattingen over hoe een universiteit er moest uitzien. Aan het einde van de achttiende eeuw werd de wetenschappelijke methode van experiment en onderzoek ingevoerd. Dit nieuwe type universiteit legt het doel van de kennis voortaan in zichzelf, en niet in een externe toepassing van de kennis. Kennis omwille van de kennis, zeg maar. Dit model, genoemd naar Wilhelm von Humboldt, hield stand tot enkele decennia geleden. Volgens Petrella ligt het doel van de vorming en het onderzoek niet langer binnen de universiteitsmuren, maar steeds verder daarbuiten. “Uiteraard kan en moet universitair onderzoek het algemeen belang dienen,” zegt hij, “maar hoger onderwijs verlaat stilaan ook dit domein en begeeft zich op dat van de kennismarkt, waar de waarde van zowel studie als student afhangt van zijn inzetbaarheid in de arbeidsmarkt en niet van het algemeen belang of de zelfontwikkeling.” Studenten zelf worden dus gere-

duceerd tot human resources die op basis van cognitieve credits worden geëvalueerd. Op deze manier creëert men nieuwe ongelijkheden met betrekking tot kennis en vaardigheden. Dat de universiteit na zich te ontdoen van het kerkelijk bewind nu opnieuw afstevent op een onderdrukte, onmondige positie, blijkt Petrella's grootste vrees. "De commerciële en financiële logica van het privé-kapitaal zijn doorgedrongen bij het vastleggen van de doelstellingen en prioriteiten van het onderwijs."

L'UNIVERSITÉ DU BIEN COMMUN

Aangezien een universiteit een van de fundamenteën van haar samenleving uitmaakt, wordt haar evolutie op de voet gevolgd, zowel door voor- als tegenstanders. Petrella is wat je noemt een gepassioneerde tegenstander. Hij gelooft in kritiek, maar wil ook een oplossing aanreiken. Het is volgens hem erg belangrijk eerst de mensen te overtuigen dat het wel anders kan. Geen enkele menselijke situatie of fenomeen is immers onomkeerbaar. Net zoals de Kerk vroeger, doet de kapitalistische markteconomie zich slechts voor als onveranderlijk en onvermijdelijk. "Slavernij en kinderarbeid in het Westen zijn ook lichtjes uit de mode geraakt", vergelijkt hij schertsend.

In Vlaanderen werd in juni 2005 de Universiteit voor het Algemeen Belang (UAB) opgericht, en hartje Antwerpen kreeg de faculteiten Anderheid, Verbeelding, Water en Mondialiteit toebedeeld. Dit nieuwe type universiteit is Petrella's antwoord op de huidige evoluties binnen het educatieve veld. Concreet is het een samenwer-

king geworden tussen het concept van Petrella en de ondernemingszin en levensfilosofie van Leonor Wiesbauer, docente filosofie. Hun ontmoeting resulteerde in een warme locatie op Het Zuid, een (kleur)rijk bestand aan vrijwilligers, een bibliotheek waar je in een handomdraai wereldvrede mee zou bereiken en een aanzienlijk repertoire aan lezingen, symposia, debatten en weekends die telkens binnen de vier faculteiten worden georganiseerd. De variatie aan leeftijden, thema's en diploma's van de sprekers, is ook iets wat ze koesteren. Kennis hoort immers een kruisbestuiving te zijn, geen eenrichtingsverkeer. De UAB beschouwt kennis als gemeengoed en biedt haar diensten en inzichten dan ook kosteloos aan als platform voor kritische vraag-

stelling en positieve verandering. Ze werkt samen met verscheidene partners waaronder het Vredescentrum, tal van buurtcomités, Behoud de Begeerte en verschillende (middelbare) scholen. Deze *goodwill*-universiteit verschaft geen opleiding of diploma in de letterlijke zin, maar neemt de missie van de oorspronkelijke universiteit weer op: "Een intellectuele vrijplaats zijn die dicht bij de werkelijkheid staat, en een samenspel van theorie, praktijk en utopie mag zijn." ■

'Pour une nouvelle narration du monde' Onlangs bracht Riccardo Petrella een boek uit bij EPO, 'Een nieuw verhaal van de wereld'. Voor meer informatie: <http://www.universiteitalgemeenbelang.be/> of op <http://www.epo.be/>

MAARTEN STAEPELS IS ONDERZOEKER

NAAAR AIDSBESTRIJDING

FOTO'S: BENJAMIN THEYS

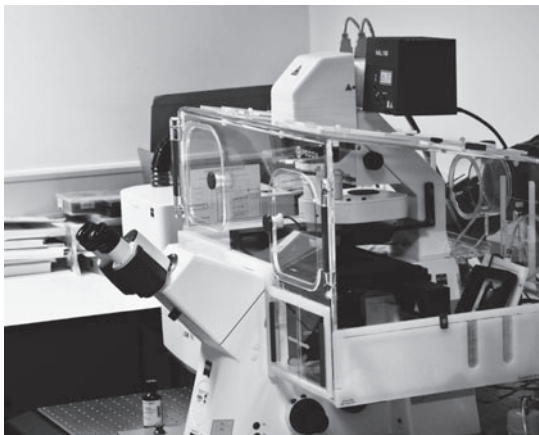
Naar aanleiding van Wereld aidsdag op 1 december en Studio Brussels Music for Life (even voor Kerstmis, je zal het wel merken) besluit ik voor deze Onderzoeker op bezoek te gaan bij het Tropisch Instituut, waar ze al sinds de jaren '80 hun wereldwijd vermaarde bijdrage leveren aan het internationale onderzoek naar hiv en aids. Mijn eerste telefonisch contact met doctor Guido Vanham, hoofd van de dienst Virologie, is ietwat ontuchterend: "Er valt hier eigenlijk niets te zien." Ik houd hem voor vals bescheiden, neem me voor het tegendeel te bewijzen, en maak een afspraak.

Wanneer ik enkele dagen later aan het Tropisch In-

stituut (TI) arriveer, blijkt mijn gelijk onmiddellijk. De grandeur van het kolossale art-decogebouw komt me in de ochtendlijke herfstzon letterlijk toegestraald. Akkoord, binnenin vervalt die grandeur snel, en toont het instituut zichzelf, naar haar ware aard, als een oud ziekenhuis. Dr. Vanham, een grijzende man met een licht verouderd brilmontuur en een rood aidslintje opgespeld - "niet dagelijks, het hangt gewoon op deze trui" - gaat me voor naar zijn bescheiden kantoor, een voormalig ziekenhuiskamertje. Terwijl ik de dokter op basis van het met tekeningen en schilderijtjes opgefleurde interieur probeer te doorgronden (vooral een foto van Tina Turner intrigeert me), word ik tot de orde geroepen. Hij vraagt me naar mijn studierichting, glimplacht even, en begint me te vertellen waaruit

het onderzoek naar hiv en aids in zijn departement juist bestaat.

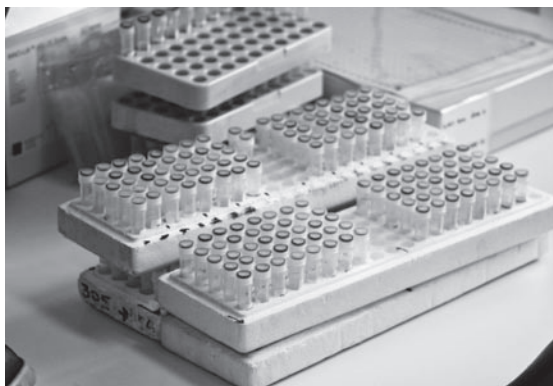
De natte droom - zonder dubbelzinnig te zijn - van onderzoekscentra over de hele wereld is de ontwikkeling van een vaccin, en dat is in het TI niet anders. De focus ligt hier op het onderzoek naar de neutraliserende antistoffen die sommige mensen van nature bezitten, en die in een celkweek de infectie door het virus blijken te verhinderen. Tot de ontwikkeling van dit vaccin een feit is - "en dat kan nog wel even duren" - blijft de zoektocht naar betere preventie en therapie echter een even fundamenteel deel van het onderzoek uitmaken. Concreet zijn ze aan het TI bezig met het ontwerpen en selecteren van microbiciden, stoffen die

besmetting door het virus beletten en lokaal (lees: vaginaal) moeten worden ingebracht. Vaginale gels bestaan al langer, maar zelfs Tenofovir, de meest succesvolle variant, weet besmetting slechts in veertig à vijftig procent van de gevallen te voorkomen. Daarnaast wordt ook onderzoek gedaan naar manieren om de eigen afweer van patiënten tegen het virus te versterken. Door deze nieuwe manieren van therapie zouden nog minder hiv-dragers mogen evolueren naar het stadium waar de ziekte zich begint te manifesteren. Vandaag is het dankzij aidsremmers, medicijncocktails die het virus verhinderen om zich te reproduceren, al mogelijk de incubatietijd van hiv te verlengen van zo'n tien tot twintig jaar. Al blijft de levensverwachting van aidspatiënten toch aanzienlijk lager dan gemiddeld. De hele uitleg is technisch, maar doorspekt met interessante statistieken en, zo blijkt, ook

pijnlijk clichébevestigend. Zo is ongeveer de helft van de 1.800 patiënten die het TI opvolgt homo-seksueel. De andere helft bestaat uit Afrikanen of mensen die in Afrika hebben verbleven. Onveilige seks blijft duidelijk de grote boosdoener. Van de nieuwe besmettingen in 2009 in België was slechts 2 procent te wijten aan intraveneus druggebruik. Overdracht van hiv van moeder op kind is bij ons nagenoeg volledig uitgesloten.

In de hoop beter te begrijpen waarover de dokter spreekt, overtuig ik hem ervan dat ik dit onderzoek met mijn eigen ogen wil zien. Ik volg hem door de smalle gangen van het Instituut en een paar badgevereisende deuren later staan we voor een groot raam bij een nog veel groter, state-of-the-artlaboratorium. Binnen zijn laboranten in papieren jassen aan het werk met plastieken – glas is in het labo om vanzelfsprekende redenen verboden

– schaaltes vol rode vloeistof, een kweekvloeistof voor het virus. Ik mag er niet in, vanwege de veiligheidsvoorschriften, en vraag dr. Vanham dus maar naar de blits uitzijnde schermmpjes naast de toegangsdeur van het labo. Het zijn luchtdrukmeters; de luchtdruk moet in het labo ten allen tijde lager zijn dan erbuiten. Dat is van levensbelang bij ziektes die zich door de lucht kunnen verspreiden. “Voor hiv is het totaal overbodig”, haalt dr. Vanham joviaal zijn schouders op, terwijl we verder trekken naar het volgend labo. Dit is een van de zeven door Volksgezondheid erkende aidsreferentielaboratoria in België. Wekelijks analyseren ze hier honderden bloedplasmastalen, die hen door de omliggende ziekenhuizen worden ingezonden. We ronden onze toer door het Tropisch Instituut af met een bezoek aan de oude inkomhal, waar de marmeren majesteit – decadentie uit koloniale tijden - van het gebouw nog leeft. Het is een goede plek voor goede raad, “vrij veilig” of iets van dienaar, maar dr. Vanham laat het achterwege. En hij heeft gelijk, ik heb genoeg gezien. ■

Dr. Vanham zal op 16 december een lezing geven over aids/hiv tijdens een symposium dat de UA organiseert naar aanleiding van Music For Life. Meer info op: www.ua.ac.be/musicforlife

OPINIE

TWEE STEMMEN OVER HET ISLAMCOLLOQUIUM AAN DE UA

Foto's: VINCENT JAUNIAUX

Op 29, 30 en 31 oktober organiseerde het Instituut voor Marokkaanse en Mediterrane Studies (IMaMS) op de UA een driedaags internationaal colloquium rond het thema 'Welke plaats voor de islam in het nieuwe Europa?'. Mathias Adriaenssens, student Maritieme wetenschappen, klaagt de kwaliteit van het colloquium aan. Luc Goossens, professor en IMaMS-voorzitter, dient hem van antwoord.

DUBIEUS COLLOQUIUM

Het leek wel of het in het grootste geheim moest doorgaan. Geen postertjes of mailings vanuit de studentenadministratie te bespeuren. Toch vond er tijdens het allerheiligenweekend een groots islamcolloquium plaats in aula Rector Dhanis. Onze teerbeminde aula haalde zelfs Al Jazeera. Het Instituut voor Marokkaanse en Mediterrane Studie (IMaMS) wou op deze samenkomst het wederzijdse begrip tussen het Westen en de islam

centraal stellen. Recentelijk verbood de UA nog enkele NSV!-lezingen wegens "te grote risico's" en kennen de politieke studentenclubs een steeds strengere controle op gastsprekers en evenementen. Het is dan ook interessant om te kijken hoe de universiteit een colloquium organiseert.

Het islamcolloquium verliep chaotisch. De hoofdspreker stuurde zijn kat en slechts weinig academische staving of wetenschappelijke publicaties werden gebruikt. Openingspreker Mohammed Bensalah liet alvast een indruk achter: tijdens zijn betoog prees hij Sigrid Hunke, een voormalige SS-medewerkster, voor haar begrijpende houding tegenover de islam. Spreker Jacob Mahi noemde het Westers liberalisme in 2007 nog de moordenaar van de menselijke vrijheid. De Zwitserse gastspreker Youssef Ibrams stelde in 2004 dat steniging buiten Europa niet in opspraak gebracht mag worden. Enkel schepen van Onderwijs Voorhamme onderbrak de scheldtirades tegen de staat Israël. Het werd

duidelijk dat een zeker islamfundamentalisme tot in de banken van de K-blok doorgedrongen was. In de in het Arabisch opgestelde 'Verklaring van Antwerpen' roept de conferentie op tot de afschaffing van het minarettenverbod en het terugschroeven van de hoofdoekenban. Na wat geroep uit de vrijzinnige hoek van de zaal werd besloten om amenderingen via mail mogelijk te maken. Ook islamfobie en de opzettelijke verstoring van de islam werden hierin onmogelijk gemaakt, en zo werd de deur dichtgeslagen voor onderbouwde godsdienstkritiek of maatschappelijke opmerkingen. Aan de originele doelstelling tot wederzijds begrip werd dus voorbijgegaan. Had de UA dit op voorhand ingecalculeerd, of is de universiteit slachtoffer geworden van enkele dubieuze sprekers? Het uitblijven van grootse bekendmaking of promotie doet het eerste vermoeden.

De UA durft dus best wel plaats bieden aan gewaagde sprekers en dito conferenties, zij het in het grootste geheim. Misschien moet de UA de volgende keer eerst

in eigen boezem kijken alvorens met het kenmerkende en obligate wijzende vingertje richting studenten te wijzen.

Mathias Adriaenssens, student Maritieme Wetenschappen en voormalig praeses LVSV Antwerpen. Met medewerking van Luc Van Braekel, blog lvb.net ■

DUBIEUZE REACTIE

Een initiatief als dubieus bestempelen en dan een reactie formuleren, vol aantoonbare onjuistheden en tententieuze insinuaties, *il faut le faire* ... Drie vragen kunnen als repliek volstaan:

VRAAG 1: OP WELKE PLANEET VERTOEFDE ONZE UA-STUDENT VORIGE MAAND?

Ons colloquium stond onder meer geafficheerd op de UA-website, in de UA-intramail en werd via de UA-persdienst aan alle Belgische dag- en weekbladen gesignaleerd. Onze affiches hingen op verschillende plaatsen op de Stadscampus en er werden per mail duizenden uitnodigingen verzonden binnen en buiten de UA. En ik heb publiekelijk mijn eigen studenten uitgenodigd.

VRAAG 2: WIL NSV! EENS IN EIGEN BOEZEM KIJKEN?

De student, NSV!-adept, erkent zelf dat IMaMS het wederzijdse begrip tussen het Westen en de islam centraal stelde. Als de UA sommige NSV!-lezingen verbiedt, vragen ze zich bij NSV! misschien beter af of wederzijds begrip eigenlijk wel in hun Vlaams-nationalistische woordenboekje staat. Overigens, de actieve deelname aan ons colloquium van mensen als rector Verschoren,

bisschop Bonny, minister van Staat Annemie Neyts, rabbijn Malinsky, minister Pascal Smet en schepen Robert Voorhamme lijken mij toch niet direct te wijzen op een initiatief met “te grote risico’s.” Interessant om weten is bovendien dat én de Antwerpse politie én de Belgische Staatsveiligheid ruim vooraf door de initiatiefnemers geïnformeerd werden over het colloquium.

VRAAG 3: NOOIT VAN BRONVERMELDING GEHOORD, JONGEMAN?

De verdere aanklachten van onze moedige master vinden we zo goed als letterlijk terug in de paar *copy-paste-mails* die we eerder al ontvingen uit andere extreem rechtse en/of rabiaat anti-islamitische kringen. De vele onjuistheden tonen aan dat u letterlijk en/of figuurlijk niet aanwezig was op het colloquium. En de bijbehorende suggestieve formuleringen verraden eerder onkunde en frustratie dan een onderbouwde opinie. In een woord, een ManaMa-student onwaardig.

Luc Goossens Hoogleraar Faculteit PSW & Voorzitter IMaMS.

Twitter voorspelt beurskoersen

Johan Bollen, Belgische professor aan de universiteit van Indiana, heeft in een recente publicatie aangetoond dat de stemming op Twitter de Dow Jones-index kan voorspellen. De gemoedstoestand van een maatschappij heeft een invloed op de beslissingen die daarin gemaakt worden en dus ook op economische indicatoren zoals de Dow Jones. In dit geval werd de gemoedstoestand afgeleid uit een grote Twitter-feed. Met twee verschillende tools werd de stemming van de tweets geanalyseerd. De Dow Jones-index bleek specifiek gecorreleerd te zijn met de kalmte en het geluk op een feed. Meer nog, veranderingen op deze twee vlakken kwamen overeen met verschuivingen van de index drie tot vier dagen later. Verder onderzoek moet uitwijzen waarom de stemming op Twitter de beurs werkelijk kan voorspellen.

Wetenschappers laten elektronen draaien

Onderzoekers aan de UA zijn erin geslaagd om op relatief eenvoudige wijze elektronbundels spiraalsgewijs te doen draaien. Laserbundels worden door optische fysici al jaren vervormd tot zulke draaikolken. Ze zijn dan te vergelijken met minuscule lasso's, waarmee microscopische partikels gevangen en gemanipuleerd kunnen worden. De elektronendraaikolken kunnen echter hetzelfde doen met nanomaterialen van slechts enkele atomen dik. Een directe toepassing hiervan zou de productie van zeer kleine computerchips kunnen zijn. De verdienste van de UA-onderzoekers was dat ze er met hun aanpak in geslaagd zijn een techniek te ontwikkelen die op eenvoudige wijze toegepast kan worden. Hun werk werd recent gepubliceerd in Nature.

Sport Telex

Volleybal heren: UA plaatste zich in de Vlaamse kampioenschappen voor de halve finale. In de kwartfinale was UA met 2-1 te sterk voor titelfavoriet KU Leuven. • Zaalvoetbal heren: UA kon zich niet plaatsen voor de kwartfinales. Na een 1-1 gelijkspel verloor UA 2-3 met strafschoepen van KU Leuven. • Skiën: **Xan Alaerts**, student Politieke wetenschappen, zal de UA vertegenwoordigen in de slalom op de Winter Universiade. Deze vinden plaats van 27 januari tot 7 februari in het Turkse Erzurum. • Hockey: Dragons, met **Felix Denayer** en **Jeffrey Thys**, plaatste zich als groepswinnaar voor de 1/8ste finale van EHL.

Taalgebruik CEO's

Om financiële fraude op te sporen, hebben onderzoekers aan de universiteit van Stanford een methode ontwikkeld waarbij het taalgebruik van CEO's of CFO's tijdens *conference calls* geanalyseerd wordt. Eerder onderzoek binnen de linguïstiek had reeds aangetoond dat men zich anders uitdrukt wanneer men liegt of de waarheid vertelt. Op basis van opgenomen *conference calls* werd een model opgesteld om bedrog in verklaringen van

kort over onderwijs

TEKST: YANNICK WAUMANS

Ex-directeur bassadeur UA-alumni Zoo superam-

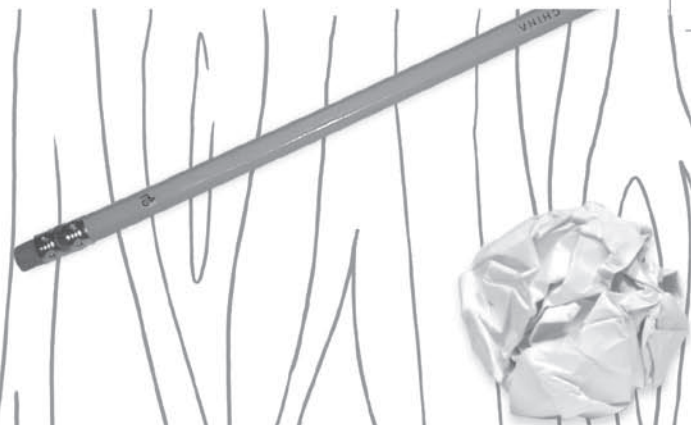
Voormalig directeur van het Vlaamse Parlement en van de Antwerpse Zoo, **Rudy Van Eysendeyck**, wordt superambassadeur van de 42.000 alumni die de Universiteit van Antwerpen telt. Van Eysendeyck, zelf alumnus Politieke en Sociale Wetenschappen, wordt het boegbeeld van alle oud-studenten. De bedoeling is bruggen te slaan tussen hen en de UA. Veel van de alumni betrekken belangrijke functies in de regio van Antwerpen en het is de taak van de superambassadeur het contact tussen hen en de UA hoog te houden, zodat de universiteit actief kan inspelen op wat leeft in de maatschappij.

voorspelt fraude

de CEO's op te kunnen sporen. Bleek dat huichelachtige CEO's vaker uitbundig positief en minder negatief uit de hoek komen, meer verwijzen naar algemeenheden en meer in de derde persoon spreken. De methode van de onderzoekers van Stanford is veel eenvoudiger dan oudere methodes om financiële fraude in een bedrijf op te sporen en kan toegepast worden in elk bedrijf dat *conference calls* gebruikt.

SCHRIJF JE?

Ga dan de uitdaging aan!
Stuur je tekst uiterlijk 14 februari 2011
naar info@writenow.nu.

Je maakt onder meer kans op een
MacBook t.w.v. € 1.500,- of een unieke
publicatie in *Dagblad De Pers*.

WRITENOW.NU

POWERED BY
**PASSIONATE
BULKBOEK**

dwers for Life

Fotoveiling en verkoop van 13 tot 17 december.

FOTO'S UIT ONS ARCHIEF

De Internationale Editie

MET VARSITY - UNIVERSITY OF CAPE TOWN

Deze maand kijkt *dwars* uit naar Kaapstad, Zuid-Afrika. Al jarenlang wordt in het land een schijnbaar hopeloze strijd gevoerd tegen aids/hiv. Lang niet alle jongeren schatten de problematiek naar waarde en Rémy Ngamije is zich daar als student maar al te goed van bewust. Als fervent blogger en collega-redacteur van het studentenblad Varsity aan de University of Cape Town wou hij met plezier zijn visie met ons delen.

Heb je ooit een van die horrorfilms gezien waarin een groep tieners hopeloos gestrand is op een verlaten plaats? Het kan haast niet anders, ze gooien er mee naar je hoofd. Deze adolescenten raken, in afwachting van hun nakende dood, steeds verwickeld in dezelfde verhaallijn - iemand stelt op een gegeven moment namelijk voor om de groep op te splitsen, en ze weten allemaal dat ze dat beter niet zouden doen.

De groep bestaat meestal uit een vijf- of zestal stereotiepe figuren. Er is altijd een *jock* - de lokale sportheld - die zich veel sterker opstelt dan hij in werkelijkheid is. Hij groeit meestal uit tot de leider van het groepje. Zijn ongelukkige beslissingen bezegelen het lot van zijn gelegenhedsvrienden. Daarnaast is er stevast de

nerd. Niemand schenkt hem aandacht. Hij is tenslotte de nerd. Om het kleurenpalet te vervolledigen, dient men ook altijd een zwarte aan te voeren. Voorts figuren er nog minstens twee dames. De ene onderscheidt

zich door haar amoureuze ervaring tussen de lakens en is toevallig de vriendin van de *jock*. Traditiegetrouw gaat het om een cheerleader. De andere is veel minder populair, maar heeft niettemin een oogje op diezelfde spierbundel. Andere personages zijn niet van belang.

Het script is bijgevolg erg voorspelbaar. We weten al in welke volgorde de personages het loodje zullen leggen. Het zwarte personage is meestal eerst aan de beurt. Occasioneel overleeft hij/zij de eerste slachtronde, maar nooit de tweede. Daarna verdwijnt de nerd in alle verwarring en vervolgens laat *Miss Popular* het leven. De schoonheid die ons - net als haar maagdelijkheid - veel te vroeg moest verlaten. Hierdoor blijft het lelijke eendje meestal over met de *jock*, die vooralsnog op miraculeuze wijze elke aanslag op zijn leven wist te pareren. Ze overleven. Een kus volgt. De aftiteling verschijnt, einde van de horrorfilm. We zijn allemaal vertrouwd met dit scenario.

Wat ik in het bijzonder aangenaam vind aan dit soort films, zijn niet de acteerprestaties (die erbarmelijk zijn) of het script (dat oppervlakkig is) - eigenlijk vind ik niets goed aan deze films, op één ding na. Gaandeweg

maakt angst zich meester. Daarom kan ik de angst die zich aftekent op de gezichten van de personages wel appreciëren. Ik vind hun kreten om hulp, wanneer er alweer iemand verdwijnt, bijzonder amusant. Ik hou van dit gevoel, maar tegelijkertijd haat ik het bewust.

Zie je, dat komt doordat dit gevoel vrij herkenbaar is. Niet omdat mijn leven zich afspeelt op de achtergrond van *Saw* of *Scream*. Wel omdat, met de omvang die de aidsproblematiek vandaag aanneemt in onze wereld, ik lijk te figureren in een horrorscript dat niemand loslaat en dat uitsluitend verhaalt over onze hormonendrift. Er zijn *jocks*, er zijn nerds, er zijn *losers* en er zijn atleten, politici, dokters, advocaten, holebi's, jij ... en ik.

Het is angstaanjagend, oprechte angst. Angst die je voelt door merg en been, die reikt tot in je diepste bewustzijn, wanneer je beseft dat dit een alledaags scenario is. In Afrika zijn aids en hiv de *silent killers* die bepalen hoe lang de film duurt. De diepste kern van waarheid in mijn analogie schuilt echter in de manier waarop men in Afrika omgaat met aids. Het scenario lijkt zich te herhalen. Iemand stelt een stom idee voor à la "laten we het doen zonder condoom?!", en de rest

van het verhaal schrijft zichzelf. Het is enorm frustrerend om te zien hoe scholieren en studenten omgaan met deze pandemie. We denken allemaal, om een of andere reden dat de zwarte jongen als eerste getroffen zal worden. In dit geval hoeft de zwarte natuurlijk niet zwart te zijn. Er zijn andere minderheden in de samenleving waarvan we steeds denken dat zij eerder en harder getroffen zullen worden. Dus is er niets aan de hand. We zetten ons voor de televisie en troosten onszelf met het zelfbedrog dat we nog negentig minuten vermaak voor de boeg hebben.

Nu zijn we overtuigd dat de nerd (of die ene marginale groep in de maatschappij) aan de beurt is. Arme nerds. Ach ja, nog steeds hebben we zestig minuten voor de boeg. We blijven kijken en tellen af totdat de cheerleader te grazen genomen wordt. Het script loopt zo stilaan op zijn einde. Er rest ons uiteindelijk slechts de maagd met wie we ontwaken uit deze nachtmerrie die aids in feite is.

Een bijkomend probleem is dat aids als een monster huis houdt en niet noodzakelijk het script volgt. Je hoeft niet marginaal te zijn om slachtoffer te worden van aids.

Je hoeft evenmin zwart te zijn. Het meest verontrustende bij de huidige generatie is echter dat ondanks de willekeur en de onvoorspelbaarheid waarmee deze ziekte toeslaat, we steeds bepaalde conventies volgen waarvan we geloven dat die ons zullen beschermen. We distantiëren ons van de slachtoffers. We proberen er niet over te praten, gesterkt in de overtuiging dat het wel voorbij zal waaien, of we schuiven de schuld af op het lot. We weigeren vooral om de waarheid onder ogen te zien. Het aantal figuranten raakt uitgeput en vroeg of laat, kunnen ook jij of ik ten prooi vallen.

Het is triest, maar zo gaat het er aan toe in Afrika. Seks zonder condoom lijkt in veel facetten op deze puberale horrorfilms. Het probleem is dat je nooit echt zeker weet of de film nu aan het draaien is of niet. Je kan ook nooit exact voorspellen wie nu juist getroffen zal worden. Het is een griezelfilm. Je zou er eens naar moeten kijken. ■

Volg Rémy Ngamije op www.remythequill.blogspot.com

Van de aula naar de Kamer: Kristof Calvo

Jeune premier van de Wetstraat

TEKST: YANNICK DEKEUKELAERE • FOTO'S: BENJAMIN THEYS

Brussel straalt macht uit. Al werkt het land volgens sommigen niet langer, de bedrijvigheid in de hoofdstad is er niet minder om. Achter het imposante Paleis der Natie ligt het Huis der Parlementsleden. Deze vleugel aan kantoorruimte is sinds kort het nieuwe thuis van Groen!-Kamerlid en UA-alumnus Kristof Calvo.

Het is donderdagvoormiddag, vijf voor elf. Over enkele minuten vergadert de fractie van Groen! en Ecolo. Tegen alle communautaire tendensen in werken de groene partijen over de taalgrenzen heen samen. Calvo haast zich met de tred van een ancien door de gangen van het parlement. Hij is nochtans het jongste rechtstreeks verkozen parlements lid ooit. Nadat hij in 2009 aan de UA afstudeerde als master in de Politieke Communicatie, wachtte een job als raadgever op het kabinet van Brussels Staatssecretaris Bruno De Lille. En toen waren daar plots de vervroegde federale verkiezingen. "Dank u, Alexander De Croo", lacht Calvo. Juni vorig jaar stond hij op de tweede plaats op de Antwerpse Kamerlijst van Groen!, een strijdplaats. Vandaag is hij volksvertegenwoordiger

en ondervoorzitter van de commissie voor het Bedrijfsleven. "Voornamelijk omdat energie daar ook onder valt. Dat is toch een belangrijk punt voor mij."

ROCK-'N-ROLL

De vergaderzaal ademt grandeur. Zware, houten stoelen en tafels staan op een dik, groen tapijt. De kamer is voorzien van borstbeelden, metersgrote schilderijen en gou-

den gordijnen. Een van de tolken brengt koffie rond. Op de porseleinen kopjes staat het logo van de Kamer. "Er heerst hier een cultuur van te laat komen", merkt Calvo op. In afwachting van enkele collega's animeert voorzitter Olivier Deleuze alvast de aanwezigen. Zijn luchtigheid bepaalt de sfeer wanneer de vergadering echt van start gaat. Tussen e-mails, wetsvoorstellen en gefluister door slagen de leden van de fractie erin alle besproken punten te volgen. Af en toe maken ze zelfs grapjes. "*On est gauche aussi, hein!*" roept Calvo al lachend naar de Franstaligen. De indruk ontstaat echter dat de twee partijen de hele tijd met elkaar onderhandelen. Calvo relateert dat: "Natuurlijk verschillen Groen! en Ecolo af en toe van mening, maar dat

maakt het net zo boeiend. Ook parlementsleden onderling hebben wel eens een andere visie. Daar dient een fractievergadering net voor." Wanneer Freya Piryns Calvo om back-up vraagt, neemt hij wat later het woord om haar punt te versterken. Zijn koffie laat hij staan. Het schijffe citroen uit het glas bruiswater wordt opgepeuzeld. Een halfuurtje later stuurt een sms de vergadering in de war.

“

Ik ben een loyale partijsoldaat

”

Bericht wordt verspreid dat Groen! en Ecolo 's middags een persconferentie zullen houden over de financieringswet. “Dat wordt rock-'n-roll”, glundert Calvo. De adrenaline in de statige vergaderzaal neemt toe. “En wat gaan we zeggen?” vraagt iemand. Persverantwoordelijke Wim Borremans gooit de verraste parlementsleden wat cijfers toe. De overige punten op de agenda worden enigszins versneld afgehandeld. De persconferentie is het nieuws van de dag.

VLAAMSE VLAGGETJES

Na de fractievergadering wandelt Calvo terug naar zijn werkruimte. De passerelle verbindt het Paleis der Natie, waarin Kamer en Senaat zich bevinden, met het Huis der Parlementsleden. Hoe dichterbij deze gang zit, hoe groter je prestige als parlements lid. Calvo deelt kantoor 1117 met Jeremie, zijn halftijdse persoonlijke medewerker. Op een tafeltje liggen De Standaard en De Tijd, de twee kranten die Calvo 's ochtends thuis in Mechelen doorneemt voordat hij naar Brussel vertrekt. “Ik ben eigenlijk elke dag in mijn kantoor te vinden. Dat hoeft echter niet en daardoor dagen sommige parlementsleden enkel op donderdag op. Ik vind dit echter een goede plek om te werken en wanneer ik mensen wil zien, nodig ik hen hier uit. Het is immers belangrijk dat er een open cultuur heerst. Ook

stel ik scholen voor om het parlement te bezoeken.” De deur van het kantoor staat de hele tijd open, ook wanneer er wordt getelefoneerd. Over de telefoon worden materies met enig gewicht besproken en torenhoge bedragen vermeld. Omdat de regering in lopende zaken is, werkt het parlement slechts op halve kracht. Dat is handig voor Calvo. Hij heeft nu meer tijd om zich in dossiers in te werken. Zijn opleiding in de Politieke Wetenschappen komt

hem goed van pas. “Bovendien worden we hier goed omringd. Voor specifieke dossiers kan ik steeds bij de stafmedewerkers terecht.” Wat later worden de discussies over het financieringsakkoord dat de groene partijen bereikten verdergezet. Persverantwoordelijke Borremans rent het kantoor in en sluit de deur achter zich. Hij maant aan tot discretie want verder op de gang zitten NV-A en Vlaams Belang: “Mannen, ik hoor jullie tot bij mij op bureau!” Calvo en de zijnen maken zich wat druk over de

inhoud van het financieringsakkoord. “Wat is er, Kristof?” vraagt Wim plagend. “ben je er niet tevreden mee.” “Ik?” antwoordt Calvo met gespeelde verbazing, “Natuurlijk wel. Ik ben een loyale partijsoldaat.”

Tijdens de lunch in het restaurant op de bovenste verdieping gaat het even niet over politiek. “Klagen over het eten en lachen met de mensen die voorbij komen, dat is wat wij op de middag doen”, grapt Wouter Devriendt. Devriendt verklaart ook dat hij op zijn bureau een Vlaams vlaggetje heeft staan, een souvenir van toen hij nog in het Vlaams Parlement werkte. Calvo wil niet onderdoen, dus stapt hij na het middagmaal binnen bij NV-A'er Peter Dedecker met de vraag of die misschien nog een Vlaamse Leeuw voor hem heeft liggen.

“

Klimaat is voor mij een rechtvaardigheidsvraagstuk

”

DE TAFEL VAN LDD

Terug op zijn kantoor neemt Calvo plaats achter de computer. Begin december organiseren de Verenigde Naties een klimaattop in het Mexicaanse Cancun. Bedoeling is daar de kater van Kopenhagen van vorig jaar weg te werken. Calvo zal de bijeenkomst bijwonen. Hij neemt mo-

menteel enkele artikels door voor het eenmalige magazine over klimaatproblematiek dat hij naar aanleiding van de top uitgeeft. Tijdens het middageten had hij al vegetarisch gegeten. Het beeld van de groene jongen lijkt dus te kloppen. Met “ik eet ook wel eens vlees, hoor”, weerlegt hij meteen die indruk. “Ik ben echt niet de man van de bloemetjes en de bijtjes. Klimaat is voor mij belangrijk omdat het een rechtvaardigheidsvraagstuk is.”

Voordat de plenaire vergadering aanvangt kunnen de volksvertegenwoordigers iets drinken in de koffiekamer. “De eerste keer dat ik hier kwam keek Jean-Marie Dedecker me nogal raar aan. Blijkbaar heeft elke fractie een eigen tafel en ik was aan die van LDD gaan zitten.” De bel gaat en de koffie wordt voor de tweede keer die dag koud achtergelaten. Onder het goedkeurend oog van een stenen Leopold I loopt het groene halfrond van de Kamer vol. Voorzitter André Flahaut begint met het voorlezen van wetsvoorstellen. Nadat MR-Kamerlid Damien Thiéry de vergadering heeft toegesproken krijgt hij extra applaus omdat het zijn eerste tussenkomst was. De Kamerleden lijken niet echt te luisteren. Ze lopen heen en weer, lezen iets. Her en der duikt een iPad op. Bovendien zijn lang niet alle zetels gevuld. “Het echte werk gebeurt niet in het halfrond maar erbuiten,” verklaart Calvo. “De vergadering is eerder ceremonieel.” Hij kan zich dan ook niet stilhouden. Misschien komt dat doordat hij helemaal op de achterste rij zit. Zo gaat dat met nieuwelingen in de Kamer.

PASSIE

De persconferentie van Ecolo-Groen! in Rotonde 1 is

reeds begonnen. Voor een groen scherm geven de partijvoorzitters uitleg bij hun compromis over de financieringswet. Na de presentatie van het akkoord vraagt VRT-journalist Tim Pauwels hoe hij dit aan zijn tienjarige zoon moet uitleggen. Blijkbaar is tien de intellectuele leeftijd van zijn kijkers en luisteraars. Weer lijkt Calvo nauwelijks op te letten. Niet uit desinteresse, wel uit onrust. Misschien

merk je daarin zijn ambitie nog het meest, in die onrust. Arnon Grunberg schrijft in zijn laatste roman dat ambitie de energie is die vrijkomt bij het overwinnen van angst. Calvo heeft alvast geen last van faalangst. Hij wil dingen doen, hier en nu. “Ik geloof niet dat in het parlement carrières van dertig à veertig jaar nog mogelijk zijn”, zegt de verse UA-alumnus later aan zijn bureau. Het enige dat telt voor de jonge volksvertegenwoordiger is het vertrouwen van de kiezer dat hij vandaag heeft. De dag in het Huis der

“

**Bedankt voor de vervroegde
verkiezingen**

”

Parlementsleden loopt stilaan ten einde. Alvorens terug naar Mechelen te vertrekken woont Calvo nog een debriefing van de persconferentie bij. Het zijn lange dagen voor de jonge volksvertegenwoordiger. Na de dagtaak begint doorgaans de partijwerking. Omdat de meeste mensen die actief zijn binnen de partij overdag een job buiten de politiek hebben, vergaderen de regionale afdelingen 's avonds. Het is al gauw elf uur voor die late vergaderingen erop zitten. De gedreven politicus werkt hard. “Dat is zo,” beaamt Calvo “maar wie een beetje vooruit wil in het leven moet er wat voorover hebben. Ik heb trouwens het geluk dat ik mij mag bezig houden met mijn grote passie: politiek.” ■

December 2010

door Daan Hafkamp

De donkere dagen van december worden het best bestreden met ouderwetse gezelligheid. Als de duisternis en de feestdagen ons niet genoeg bij elkaar brengen dan doet de cultuur het wel. Nu de straten toch massaal verlicht worden kunt u best uw kot verlaten om de volgende culturele evenementen bij te wonen.

BIBLIOTHEEK PERMEKE (16 DECEMBER)

• **Bang** • In 'Bang' vertelt Johan Petit waarom hij, in tegenstelling tot al zijn tantes en nonkels, wel nog altijd in Borgerhout woont. Pak aan, populist!

HET STEENPLEIN (13 T/M 15 DECEMBER) • Kerstmis vieren met Dokters van de Wereld • Vind hier de ideale kerstcadeaus voor je neefjes en nichtjes. Geef een kind een boek en tegelijk het Davidfonds wat financiële steun. Twee moreel verantwoorde vliegen in één klap.

BEGRAAFPLAATS SCHOONSELHOF (T/M 27 JANUARI) • Fototentoonstelling De eenzame uitvaart • De Eenzame Uitvaart is een literair project waarbij dichters voor eenzaam gestorvenen een persoonlijk gedicht schrijven en dit op de uitvaart komen voordragen. Judith Dekker fotografeerde dit hartbrekende en hartverwarmende project.

FRIETKOTEN IN ANTWERPEN (29 NOVEMBER T/M 5 DECEMBER) • Frietrock • Een week lang kunt u livemuziek luisteren bij een portie frieten. De meest geniale ideeën zijn de simpelste

THEATER AAN DE STROOM (12 DECEMBER)

• **Roland van Campenhout** • Of het nou voor zijn gehavende gezicht is, voor zijn country-madammen of voor Music for Life, de blues zal het zand uit je hart wegspoelen.

EUROPEAN COCA-COLA VISITORS CENTER (28 NOVEMBER) • Coca-Cola verzamelbeurs • De pioniers van de marketing hebben inmiddels een enorme merchandisinghistorie. Voor verslaafden, liefhebbers en popartfans wordt dit een prachtige beurs. "Holidays are coming..."

HANZESTEDENPLAATS (T/M 31 DECEMBER) • Wandelzoektocht op het Eilandje • Ontdek Antwerpen als havenstad en maak kans op een diamant. De winnaar kan daar dan mooi een hete cappuccino mee kopen.

GROTE CINEMAZALEN (VANAF 17 NOVEMBER) • Harry Potter and the Deathly Hallows • Eigenlijk te duister voor jonge kinderen, maar interessant voor nostalgische studenten. Dramatisch en filmisch verrassend, voor een tovenaarsverhaal.

CINEMAZUID (3 DECEMBER) • La Chute de la Maison Usher • Een donkere cultfilm geïnspireerd door Edgar Allen Poe en het expressionisme. Begeleid door een live ensemble.

BOURLA (T/M 22 JANUARI) • Hout • Een stuk over het vertrouwen en volgen van een ander. Met ongetwijfeld af en toe een lastige splinter.

Modemuseum
www.momu.be

Zuiderpershuis
www.zuiderpershuis.be

TRIX
www.trixonline.be

deSingel
www.desingel.be

Monty
www.monty.be

Toneelhuis
www.toneelhuis.be

KMSKA
www.kmska.be

M HKA
www.MHKA.be

FotoMuseum
www.fotomuseum.be

Arenbergshouwborg
www.arenbergshouwborg.be

Scheldapen
www.scheldapen.be

Cultuurweb
www.cultuurweb.be

Petrol
www.petrolclub.be

Buster
www.busterpodium.be

De Roma
www.deroma.be

Rataplan
www.rataplanvzw.be

"WIJ WILLEN DAT STUDENTEN CULTUUR LEREN SMAKEN"

Cultoer helpt kiezen uit het immense culturele aanbod

Wie met een cultuurcheque naar een voorstelling gaat, betaalt slechts 1,43 euro. Amper de prijs van een pintje ... Toch gaan studenten nog altijd liever op café dan naar een voorstelling. Waarom wordt een pintje zoveel beter gesmaakt dan een theaterstuk?

Kristien Gerets, verantwoordelijke communicatie bij deSingel, denkt de reden te kennen: "Het culturele aanbod is gigantisch, als je er niet vertrouwd mee bent, is het onmogelijk om te kiezen." Ter illustratie toont zij de jaarbrochure van deSingel, die ruim driehonderd pagina's telt. Inderdaad, voor je daar doorheen bent, is het academiejaar voorbij. Om te voorkomen dat de student verdwaalt in het immense culturele aanbod, heeft de organisatie achter de cultuurcheques 'Cultoer' in het leven geroepen. Cultoer is een

selectie van zeven voorstellingen, verspreid over het academiejaar. Bovendien trakteert de organisatie elke student die een voorstelling uit de selectie van Cultoer bezoekt op een extraatje. Een pintje, een *meet and greet* of zelfs een filmbon. Krijgen de theaters hun zalen met dit

soort lokkertjes wel vol? *dwars* stelt de vraag aan Gerets, die naast haar job bij deSingel ook betrokken was bij de oprichting van Cultoer.

De cultuurcheques werden ingevoerd in 2004. Vorig jaar werd Cultoer gelanceerd. Hoe zijn jullie op het idee geko-

TEKST: MARIE-PAULE FRITSCHY FOTO'S: JONATHAN DEBEER

men om zeven voorstellingen, verspreid over het academiejaar, voor de student te selecteren?

Kristien Gerets Cultuurcheques zijn ontstaan in Gent en naar Antwerpen overgewaaid. Ervaring leerde dat de cheques vooral bij filmhuizen en

CULTOER START SUCCESVOL

Naar stand-up comedy in het museum voor de prijs van een pintje. Is iets dat zo goedkoop is nog wel de moeite waard? *dwars* bezocht Tour de Farce in het M HKA, de eerste van de zeven voorstellingen en is dik tevreden. In een zaal met schilderijen van neushoorns, die mc Bas Birker consequent aanziet voor nijlpaarden, worden zeker honderd studenten avondvullend geëntertaind door drie stand-up comedians van humorcollectief Tour de Farce. De van het lachen schor geworden kelen voorziet het museum in de pauze van gratis pintjes. Na grappen over mannen met roze overhemdjes, de klankentapper en konijntjes verlaten de studenten het museum. Dat er ook een uitgebreide hedendaagse kunstcollectie is, is iets voor een volgende keer.

concertpodia als Petrol en Trix werden ingewisseld, en veel minder bij de theaters. De drempel om nieuwe cultuurhuizen te bezoeken zal stilaan verlaagd moeten worden, en daar is Cultoer voor bedoeld.

Cultoer is vast niet het eerste concept om meer studenten naar voorstellingen te krijgen. Wat schortte er aan eerdere initiatieven?

Gerets We hebben studenten altijd al graag kennis laten maken met ons aanbod, maar ze zijn moeilijk te bereiken. We hebben geprobeerd om profs te benaderen, maar je kan moeilijk van een prof Economie verwachten dat hij een bezoek aan deSingel promoot. We probeerden het vroeger ook via studentverenigingen, maar daar zitten vaak maar een paar in cultuur geïnteresseerden leden tussen. Bovendien hebben verenigingen elk jaar weer andere verantwoordelijken. Dat was voor ons niet bij te houden. Cultoer daarentegen is vanuit de cultuurcheques ontstaan. Voor culturele organisaties is het fantastisch dat een overkoepelend studentenorgaan voorstellingen aan de man brengt.

Heeft u enig idee waarom studenten zo moeilijk aan te sporen zijn voor voorstellingen?

Gerets Neem het aanbod van deSingel: hedendaags en internationaal. Met name het woord 'hedendaags' maakt deSingel minder makkelijk toegankelijk. Toch willen wij graag dat studenten proeven van het aanbod, dat ze cultuur leren smaken. Een keuken appreciëren is immers ook iets dat je moet leren.

Na stand-up comedy in het M HKA en theater in het Toneelhuis vindt de derde voorstelling uit de selectie van Cultoer

plaats in deSingel. U koos voor de hedendaagse dansvoorstelling 'Vertical Road' van de Akram Khan Company. Is dat voor studenten die cultuur willen leren smaken niet te hoog gegrepen?

Gerets Ik heb die keuze niet alleen gemaakt, maar samen met de programmamedewerker. Ik vroeg hem welke voorstelling hij het meest toegankelijk vond en het antwoord was 'Vertical Road'. Het stuk is visueel aantrekkelijk, de muziek is toegankelijk en in tegenstelling tot veel andere hedendaagse dansvoorstellingen spreekt de danstaal voor zich.

Bij de eerste twee voorstellingen uit de selectie van Cultoer werd de student bovendien getrakteerd op een pintje. Kunt u vast verklappen wat de student in deSingel te wachten staat?

Gerets In deSingel zal een nagesprek met de maker, Akram Khan, worden gehouden. Een unieke kans voor de student om het verhaal achter de schermen te horen. ■

Cultoer is een samenwerking tussen de studentenverzoeken van alle Antwerpse hogescholen, de Universiteit Antwerpen en Antwerpen Studentenstad. Meer informatie vind je op www.cultoer.be.

CULTOER SELECTEERT:

M HKA, 21 oktober: 'Tour de Farce' (Comedy) - Toneelhuis, 10 november: 'Het litteken lip' (Theater) - deSingel, 2 december: 'Vertical Road' (Dans) - CC Merkssem, 25 februari: 'On The Rocks' (Muziek) - Cinema Zuid, 30 maart: Stille film met live muziek (Film) - De Roma, 8 april: DeFilharmonie o.l.v. Xian Zhang (Klassiek) - Secret location, mei: Party Bal Generale (Muziek)

HAKIMS OF COMEDY

Ten strijde tegen clichés en geforceerde integratie

Begin november won William Boeva, student Rechten aan de UA, de publieksprijs van de Culture Comedy Award: dé stand-up comedy prijs van de Lage Landen. Deze grappige dwerg is ook een lid van het comedycllectief Hakims of Comedy. Dit bont gezelschap bestaat uit een Turk, twee Marokkanen, een racist en een dwerg dus. Met de nodige zelfspot werken ze hard aan hun volgende show. *dwars* zocht hen op tijdens hun repetitiweekend voor een hilarische babbel.

TEKST: ANNELIES DESMET • FOTO'S: BART GORIS

Hakims of Comedy is een bont allegaartje van comedians. Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?

Arbi El Ayachi Toen ik langsging bij de VDAB zeiden ze me dat ik iets moest doen, dus ... Nee serieus, Latif, Erhan en ik hebben elkaar leren kennen tijdens de workshop 'Get Up, Stand Up' die Han Solo organiseerde. Toen is stilletjesaan de idee ontstaan om samen een parodie op de comedycollectieven, die Vlaanderen rijk is, te gaan vormen. Als iedereen een groep kan vormen, dan konden wij dat toch ook zeker. Nadien is Han er als professioneel brein bijgekomen. Toen onze show te kort bleek, zochten we nog een kort voorprogramma. Daarom hebben William erbij gevraagd. Toen ging het heel snel. Een jaar geleden zaten we voor het eerst samen en nu bereiden we alweer een show voor.

“

Het is belangrijk de diversiteit binnen de moslimgemeenschap te zien

”

Han en William zijn, om het met een lelijk woord te zeggen, autochtonen. Waarom kozen jullie toch voor de naam Hakims of Comedy?

El Ayachi Zoals alle Arabische woorden heeft ook *hakim* meerdere betekenissen. Het staat zowel voor genees-

heer als wijsgeer of rechter. Die drie elementen komen dan ook vaak terug in onze humor. Zo hebben we het wel eens over ziektes als homoseksualiteit of Turk zijn. (*hilariteit alom*) Nee serieus, door alles in het belachelijke te trekken, willen we het publiek 'genezen' door middel van satire.

Vaak werken comedians alleen of per twee. Het lijkt me niet vanzelfsprekend om met z'n vijven aan een show te werken. Hoe gaan jullie te werk?

El Ayachi We werken heel organisch. Als we samen zitten, ontstaat een dynamiek die super plezant is. We maken grappen of lachen elkaar gewoon uit. Als allochtonen zijn we zeer kritisch over elkaars materiaal. Op die manier wordt ons niveau alleen maar hoger.

Han Solo Of dat is toch de bedoeling. Vooralsnog merk ik niets van het hogere niveau. (*lacht*)

De Hakims bestaan uit verschillende typetjes: de Turk, twee Marokkanen, de racist en de dwerg. Hoe gebruiken jullie die typetjes?

Solo Iedereen vertekt vanuit zijn eigen achtergrond. Je kan natuurlijk niet wegsteken dat je nu eenmaal een Marokkaan, Belg of dwerg bent. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat we alle clichés gaan bevestigen. "Hallo, ik ben Marokkaan en steel *sachossen* voor de kost." Dat soort dingen willen we overstijgen. Het hele gedoe over het integratiedebat willen we in het belachelijke trekken, want dat is ook gewoon een belachelijk debat. Wij willen *fun* maken en de zwaarmoedigheid rond de mislukte integratie past daar niet bij.

El Ayachi Dat willen we echt bestrijden. Mensen denken te gemakkelijk dat wij een collectiefje allochtonen zijn. Dat klopt slechts gedeeltelijk. Ik ben dan misschien wel een allochtoon, maar de Hakims zijn vooral een bende idioten bij elkaar. Al merken we wel dat de autochtone leden een meerderheid proberen te vormen. (*grijnst*)

“

Het integratiedebat is gewoon belachelijk

”

Jullie collectief is verre van een evidente combinatie. Hoe wordt er op de Hakims gereageerd?

El Ayachi We boren een heel divers publiek aan. Allochtone fans zijn erg interactief; ze antwoorden op retorische vragen en schaterlachen meer dan nodig. Daarnaast heb je het klassieke Vlaamse publiek, waardoor je een leuke en verfrissende mix krijgt.

Solo Het is ook wel dubbel. Aan de ene kant krijg je overal een kans, want iedereen wil een bepaald 'allochtonenquotum' halen. Aan de andere kant wil je die kansen krijgen omwille van je eigenheid. Pas wanneer er geen nood meer is aan quota, dan kan je spreken van een geslaagde integratie.

Die quota zijn er om de integratie te bevorderen, toch?

El Ayachi Als Marokkaan ben ik niet 'de allochtoon'. Ik kan bijvoorbeeld niet voor de Turken spreken.

Erhan Demirci Nee, liefst niet. Laten we toch ergens een grens trekken.

El Ayachi De 'shoarmagrens' zeker. *(lachsalso)* Als je naar televisie kijkt, heb je qua allochtonen een grote leegte. Dat staat in schril contrast met onze buurlanden. Dat komt omdat ze in Nederland die quota al lang geleden hebben ingevoerd. Daar kan de tweede generatie nu van profiteren. Neem nu Najib Amhali, hij is al twintig jaar bezig. In Antwerpen hadden we de hoop al

opgegeven. Op de overheid hoeven we niet te rekenen, daarom doen we alles zelf. Misschien is dat de beste manier.

De meeste cabaretiers en komieken schoppen tegen menig scheen. Wordt er in jullie shows soms hard tegen schenen geschopt?

El Ayachi Hier in België? Nee, ik denk dat het publiek het juist plezant vindt. Zo durf ik me wel uit te spreken, net zoals Chris Rock in 'Bring the Pain' zegt: *"There is black people and there is niggers. And I hate niggers."* Wel ik kan ook niet om met die kutmarokkaantjes op de tram. Het is belangrijk de diversiteit binnen de moslim-gemeenschap te zien, wij zijn niet allemaal hetzelfde.

Demirci Dat is waar. Naast de cliché-Marokkaan die *sachossen* pikt, moet je als allochtoon tegen schenen durven stampen. Als het grappig genoeg is, mag er zeker een dubbele boodschap in zitten. We moeten ook kunnen lachen met onze eigen zever.

William Je maakt de mensen alleen maar wakker door eens goed te *sjotten*. Een mop kan je altijd naast je neerleggen; je hoeft je niet aangesproken te voelen, hé. Maar je mag pas andere dingen relativeren, als je ook jezelf kan relativeren.

William, jij studeert Rechten. Rechten en comedy lijken me een vreemde combinatie, niet?

El Ayachi Wij hebben ook gestudeerd, hoor.

Demirci Ja, Houtbewerking!

Boeva Ik wist niet meteen wat ik moest studeren. Rech-

“
We hebben het over ziektes als homoseksualiteit of Turk zijn
”

ten heeft me altijd aangesproken. Notariaat lijkt me na-dien wel iets. Het beroep heeft iets mysterieus. Al moet ik bekennen dat de combinatie voorlopig nefast is voor mijn studies.

Demirci Hij wil gewoon niet werken. Wie is hier nu de allochtoon, hé?

Boeva Wie bij de hond slaapt, ... Eigenlijk werkt of stu-deert ieder van ons. De Hakims of Comedy zijn gewoon een uit de hand gelopen hobby.

Wat zijn jullie toekomstplannen?

Han Wij zijn nu volop bezig met onze nieuwe show. Van-af januari toeren we door heel Vlaanderen.

Dat is midden in de examens.

Boeva Ah ja juist, verdomme. ■

Hakims of Comedy treden vanaf 28 november op in het Ant-werpse en vanaf januari doorheen Vlaanderen. Han Solo doet het dan weer op 20 februari solo in de Zuiderkroon. Meer info op www.hakimsofcomedy.com

Tamagotchi

TEKST: ANNELOES VAN DEN BERG

De Tamagotchi: het elektronische huisdier van de jaren '90. Met slechts drie knopjes was spelen, voeden en poepruimen nog nooit zo makkelijk. "Nog praktischer dan een goudvis", moeten vele ouders gedacht hebben. Het alarmerende gepiep om aandacht werd echter snel de nachtmerrie van elke ouder en leraar.

REWIND De Japanner Aki Maita ontwierp in 1996 het huisdier in sleutelhangerformaat. De naam werd samengesteld uit het Japanse woord voor ei *tamago* en het Engelse woord 'watch'. Dit huisdierje kon alle vormen aannemen, van kat tot dinosaurus. Veertien jaar geleden had ik er ook zo eentje op mijn verlanglijstje staan. Uiteindelijk kreeg ik de 'oceaan Tamagotchi', waarin ik tal van vissen, zeepaardjes en dolfijnen heb opgevoed.

PLAY Het begon allemaal met een ei op het schermpje, waar een kikkervisje uit verscheen. Vervolgens moest deze baby regelmatig verschoond en vermaakt worden om te kunnen opgroeien. Om de zoveel minuten piepte het computertje om duidelijk te maken dat er iets moest gebeuren. Als alle oproepen braaf beantwoord werden, groeide het kikkervisje uit tot een prachtig zeepaardje of een gelukkige Flipper. Verwaarloosde je het diertje echter langer dan een dag, dan veranderden Flippers vinnen in een stel vleugels en vloog hij onder begeleiding van dramatisch gepiep naar de virtuele hemel. Gelukkig zat er op de achterkant een roze resetknop, waardoor er snel een nieuw ei kon gelegd worden.

FAST FORWARD Na enkele maanden speelplezier sloeg bij velen de verveling toe en verdween de piepende sleutelhanger ver weg in de kast. Toch is het fenomeen van het virtuele huisdier niet volledig verdwenen! Op het internet zijn er diverse websites zoals DigiDier.nl, waar weer naar hartelust kan gespeeld worden. En er zijn nu zelfs 'huisdierenapps' voor de *smartphone*, waardoor je je snoezige virtuele vriendje weer overal mee naar toe kunt nemen. Gelukkig nu mét knop om het geluid wat stiller te zetten.

Power Rangers

TEKST: YANNICK WAUMANS

"It's morphin' time." Wanneer deze woorden weerklonken, wist je dat het tijd was voor actie. Felle kleuren, blitse pakjes en helmen die op dino's leken. Ja, ze zagen er dwaas uit, maar met de *Power Rangers* werd niet gesold.

REWIND De populaire tv-serie 'The Mighty Morphin Power Rangers' haalde de mosterd bij de Japanse *Super Senta*reeks. Wanneer een buitenaardse heks haar zinnen gezet

heeft op de planeet aarde, geeft Zordon vijf pittige tieners de kracht om te transformeren in strak uitgedoste superhelden, en Zords, reusachtige dinorobots. Verder vertoonde de plot telkens wel erg grote gelijkenissen: de superheks stuurde een monster naar de aarde, waarop de Power Rangers het monster bevochten en - al dan niet met de inzet van hun *Zords* - versloegen.

PLAY Naar de *Power Rangers* kijken had iets geruststellends. Je wist altijd perfect wat je te wachten stond. Van de heerlijke begingeneriek - "GO, GO, POWER RANGERS!" -, tot de bordkartonnen gebouwen, die vreemd genoeg niet instortten, maar omplooiden. De grootste troef van de serie was echter de combinatie van robots en dinosaurussen. Beide oefenen op zich al een uitzonderlijke aantrekkingskracht uit op de doorsnee tienjarige, maar gecombineerd met vechtende *Zords* vormden ze telkens hét hoogtepunt van de aflevering. En als het monster verslagen was en alle opwindig achter de rug, dan was er de volgende dag een nieuwe aflevering met een nieuwe vijand.

FAST FORWARD Na het eerste seizoen volgde meteen een langspeelfilm. Er werd een nieuw booswicht geïntroduceerd en de *Rangers* kregen nieuwe *Zords*. Sindsdien werden de 'Power Rangers' bijna elk jaar geüpdatet. Ondertussen zijn ze al in de ruimte geweest en zelfs door de tijd gereisd. Binnenkort begint alweer het achttiende seizoen. Hoe is het mogelijk, hoor ik je denken. Eén antwoord: dinosaurusrobots.

Waar is Pep Parero?

Een warm verhaal voor een koude dag

Het gebeurde in Antwerpen, een tijdje geleden, dat het Erasmus Student Network (ESN) aan alle studenten van de universiteit vroeg of zij een Erasmus-student wilden begeleiden. Dat leek me toen wel wat. De winter stond voor de deur en een buitenlandse buddy zou die donkere, kille maanden aangenamer maken. Het zou geen eenvoudige taak worden, maar ik wist waarvoor ik het deed: vriendschap.

De seizoenen veranderden. Korte, sombere dagen stonden ons te wachten. Gure wind doorkliefde genadeloos de wangen, verkrampde de pezen. Niet de kachel, maar de vriendschap moest ons warmte brengen, zo vond ik. Vriendschap was wat een mens door de koude trok en ijsbloemen en dorre bladeren deed bewonderen, het was de reden waarom ijzig blauw maanlicht plots romantisch werd.

Vrienden zocht je niet, dat wist ik wel als Nederlander in een vreemde stad. Ze kwamen op je pad terecht. Zo stuurde ESN mij aan het begin van het academiejaar een e-mail. Of ik bereid was om een Erasmusstudent te begeleiden op zijn Antwerpse avontuur? Het vooruitzicht op een kerstdiner met allerlei Europese lekkernijen deed hoopvol een scheut warmte door mijn lichaam gaan. Om mijn kansen te vergroten, schreef ik op het aanvraagformulier dat ik vloeiend Spaans, Engels, Frans, Nederlands en Duits sprak. Waarschijnlijk schrokken ze daarvan bij ESN, want in eerste instantie kreeg ik geen reactie. Pas na een nog uitbundige e-mail werd ik gehoord.

EINDELIJK RAAK!

Na enige tijd was het zover: ik had een Erasmusbuddy. Zijn naam: Pep Parero Eitells. Zijn afkomst: Spanje. Mijn fantasie sloeg op hol. Omdat ik wist dat alles wat op -ells eindigde meestal Catalaans was, kon ik me Peps verre voorvader al als een kruisvaarder voorstellen die nog tegen de Moren had gevochten. Een echte *reconquistador*! Peps vader had in het buurthuis van zijn dorp wellicht he-

vig gedebatteerd over het verbod op stierenvechten, en zijn moeder was zonder twijfel gespecialiseerd in *crema catalana*, die ik gauw zou mogen proeven.

In mijn e-mail schreef ik Pep dat ik als buitenlander heel goed wist hoe het was om als nieuweling in Antwerpen aan te komen, maar ook waar het leuk was 's avonds en welke plekken hij maar beter kon mijden. Gauw zou mijn brief in een bundeling van bytes aan de andere kant van het web Peps computerscherm bereiken en zijn studentenkamer verlichten, als een volle man bij heldere hemel. Na mijn warme blijk van naastenliefde zou hij ongetwijfeld meteen aan de belangrijkste e-mail van zijn leven beginnen.

Een antwoord bleef echter uit. Waarschijnlijk had ik het adres verkeerd overgenomen en was de e-mail terechtgekomen bij een naar Chili uitgeweken Catalaan die toevallig dezelfde naam droeg. Of misschien had Pep mijn e-mail gelezen, maar vergat hij uit enthousiasme iets terug te sturen. Of had ik typefouten gemaakt en werd mijn schrijven aangemerkt als *spam*. Allemaal gespreksstof waar we gauw om zouden kunnen lachen bij onze eerste ontmoeting. Niet?

Ik besloot Pep op Facebook te zoeken. Speciaal voor hem maakte ik een account aan, en ik nam me voor om al zijn interesses over te nemen. Konden we ook daarover praten. Tot mijn blijdschap vond ik Pep op Facebook. Helaas bleek hij erg argwanend tegenover het digitale smoelenboek: alles was afgeschermd. Geen interesses, geen geboortedorp, geen studie, niets werd vermeld. Alleen een minuscule fotootje dat ik meteen opsloeg. Het was tijd voor de

grote middelen. Ik zou mijn Spaanse vriend vinden met posters en flyers.

CATALAANSE CATALEPSIE

Nadat ik voor 5 euro een kopieerkaart had aangeschaft in de bibliotheek, perfectioneerde ik mijn ontwerp met het juiste mediterrane lettertype en het correcte Spaanse woord voor 'gezocht'. Tijd om te printen. De gebeurtenis die hierop volgde, liet me met de nodige verbazing achter.

Ik kwam Pep Parero Evitells tegen in de printkamer van de bibliotheek op de Stadscampus. Hij had kort opgeschoren bruin-zwart haar, gevolgd door donkere, noeste wenkbrauwen. Zijn kastanjebruine ogen keken mij een duizendste van een seconde aan. De emotionele, bijna metafysische verbinding die ontstond was onmetelijk. Vanzelfsprekend herkende hij me niet. De man die al weken in mijn hoofd woonde, wist misschien niet eens van mijn bestaan. Ik daarentegen was zeker. De pixels van zijn profielfoto stonden immers op mijn netvlies gebrand. Dit was Pep.

EEN KWESTIE VAN TIJD

De ware vriendschap, verenigd in de persoon Pep Parero Evitells, liep de printkamer uit voor ik goed en wel tot het besef was gekomen dat de onvindbare voor mijn neus stond. Ik was zo met verstomming geslagen dat ik in geen enkele van de talen die ik op mijn aanvraagformulier had ingevuld, nog maar kon beginnen aan een van de vele openingszinnen die ik voor de spiegel had geoefend. Na die milliseconde van oogcontact was hij verdwenen, maar zijn verschijning was een teken geweest. Ik moest me herpakken en doorzetten. Als Pep niet naar mij zou komen, moest ik naar hem toegaan. Ik moest zijn woonplaats zien te achterhalen. Ongetwijfeld was dat het gebouw waar naast de voordeur een gouden plakkaat hing met daarop 'Internationaal

Tehuis voor Buitenlandse Studenten'. Toen mijn vinger al naar de deurbel reikte, zag ik dat de voordeur op een kier stond. Vol spanning duwde ik deze open en liep ik naar binnen. In de gang hingen lijsten waarop de komende activiteiten werden aangeprezen: een concert, een wandeling en een zaalvoetbaltoernooi. Onder de vele aangemelde studenten was echter geen Pep Parero terug te vinden. Bij een tweede studentenhuus wisten ze mij hetzelfde te vertellen. Andere Spaanse studenten hadden nog nooit van hem gehoord. Ze vonden enkel dat hij een vreemde naam had. Een laatste poging om Pep te vinden was op een ESN-avond in De Prof. Verdoofd door de feestmuziek en verblind door de discolampen onderzocht ik de gezichten van de feestende Erasmussers. Wederom ook hier geen Pep te bespeuren.

Pep leek wel een geest. Hij was een student zonder studentenleven. Wat had ik hem veel nieuwe plekken kunnen leren kennen, dacht ik nog, waarna ik zonder waarschuwing, als een goal van Messi, tot inzicht kwam. Pep wilde helemaal niet meedoen met mij. Hij kwam hier om te studeren en had helemaal geen zin in gedoe met de *locals*. Hij was automatisch aangemeld als Erasmusbuddy bij ESN, zonder er om gevraagd te hebben. Wat was ik stom geweest.

Het enige geluk dat mij na al die weken eenzaam zoeken overkwam, was de storm die mij onderweg naar huis trof. De regen gutste neer op mijn gezicht, waardoor niemand mijn tranen kon zien. Thuis gekomen, zette ik met prikkende ogen mijn laptop nog eenmaal aan. Toen ik mijn inbox opende, las ik iets prachtigs. Ik staarde naar mijn computerscherm zoals een kind naar een net versierde kersboom wanneer de verlichting voor het eerst wordt aangestoken. Met een warm gevoel keek ook ik nu uit naar de rest van de winter. ■

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal.

DE NUTTELOZEN VAN DE NACHT*

DE STADSWAAG

Maarten Inghels is dichter, schrijver en kroegbezoeker. Elke maand is hij, zoals Brel het ooit bezong, een van de Nuttelozen van de nacht en bekijkt hij de bodem van zijn glas in een studentencafé.

Voor de Nuttelozen van de nacht begint het weekend altijd op woensdagavond. En bij slecht weer of een andere tegenslag durft men al wel eens op maandag te beginnen heisen. Op een doordeweekse donderdag zijn wij gestart in het Spaans ogende café La Dolce Vita op de Stadswaag. Volgens de blitse website van dit muziekcafé probeert het 'jong en oud mee te nemen op een trip naar plaatsen in uzelf, die enkel en alleen u kent. Plaatsen van intens geluk'. Ondanks de sobere pogingen van de barman annex deejay, die vrolijke sambaplaatjes uit zijn pols schudde, heb ik het intense geluk niet ervaren. De Stadswaag, die vroeger nog het legendarische zoldercafé Gard Sivik van schrijvers Gust Gils en H.C. Pernath herbergde, is nu een spookplein. Iemand uit mijn entourage mompelde mistroost dat café Markies de Sade verdwenen is.

Na een uur de toogfossiel uit te hangen, druppelt het volk maar met mondjesmaat binnen. Blijkt dat dit geen traditioneel studentencafé is: "Er komen hier geen lintjes, maar wel die van de Academie." Daar blijven we niet op wachten en dus schakelen we over op een ander praatcafé, De Trein Der Traagheid. Bij de opening verklaarden de uitbaters in de krant dat dit een 'gay-café' moest worden, maar dat 'jong en oud welkom waren', en dat, daar ze een zolder en een kelder bezaten, ook studentenclubs hier de nacht mochten inzetten. Zoals een stier op de rode lap knalt, sprong studentenclub Argonaut mee op deze trein. Het zijn de studenten van de Zeevaartschool, ze dragen zware kettingen rond het lichaam die blijkbaar voornamelijk dienen om het gekke blauwe petje met de abnormaal lange klep vast te ketenen op de schouder. Op zee wil het oog ook wat. Met hen maak ik pas later kennis, ze vergroten hun kansen op een levertransplantatie door op de zolder een cantus te houden. Het stof komt van het plafond en af en toe teent iemand met een gieter naar beneden, die vakkundig

tot aan de rand wordt getapt met bier.

De grootste indruk maakt De Trein Der Traagheid met zijn interieur: twee originele vooroorlogse treinstellen die het café in twee scheiden. Desgewenst neem je plaats in een van de coupés, vanwaar je aan de ene zijde kitcherige landschapsschilderijen ziet die de illusie van een vergezicht geven, en langs de andere zijde de druktemakers en bankzitters aan de bar kan bewonderen. Dit café doet er alles aan om een epilepsieaanval op te wekken: flikkerende lichtjes sieren de bar, een loslopend kutkeffertje van tien centimeter hoog waar het begrip hond niet van toepassing mag zijn, de televisie die een regionaal programma uitzendt op volume vijftien, certificaten van het record barstoelzitten (op 1 april 2010 won S.L. met 24 uur en 42 minuten extra zitvlees en doorligwondes) en een spauwende student in de gang die net van zijn cantus terug strompelt.

De stoere zeebonken van morgen houden namelijk hun plaspauze, een fenomeen waar ik nog niet mee bekend was. Een cantus is drinken op commando,

uit een gieter of een glas. Het gaat niet om consumeren maar om verzuipen, tot de blaas op springen staat. Wat volgt is een wedren naar de urinoirs. Nu ben ik nooit een erg preutse drinker geweest, maar dit soort wedstrijddrinken brengt de smaak van gal in mijn mond. Enfin, de pauze waarbij men in de toiletspiegel zijn integriteit tracht terug te vinden gaat snel voorbij, waarna de matrozen weer naar boven trekken om hun heildronk te brengen en een meerstemmige 'Al die willen te kaap'ren varen' in te zetten.

In een poging ons af te zonderen van dit pandemonium trekken we de gordijntjes naast onze houten bankstellen dicht. Een klein beetje intimiteit is nooit te veel gevraagd, maar we worden door de kapitein van dit zeemansnest meteen tot de orde geroepen. Je smacht naar een stiltecoupé waar de kaartjesknipper je pantoffels brengt en gezelligheid hoog in het vaandel houdt. Op de Stadswaag zingt men van lang vervlogen nostalgische tijden, want enkel een handvol zee-kornuiten houdt dit plein nog in ere. ■

Woord & Beeld

Elke foto beeldt een **archaïsch scheldwoord** uit. Schrijf de naam in de vakjes onder de foto. Met de letters van de genummerde vakken vorm je het sleutelwoord dat je kan invullen in de balk rechts onderaan.

					1						5	
--	--	--	--	--	---	--	--	--	--	--	---	--

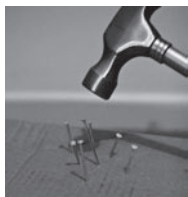

		2					3			
--	--	---	--	--	--	--	---	--	--	--

OPLOSSING DWARS 62: BROUWERS

B R O U W E R S

Naegels

Buyse

Boon

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde cultuurcheques:
Joris Reynaert

	4				
--	---	--	--	--	--

FOTO'S: BENJAMIN THEYS

Stuur je oplossing samen met je studiejaar en -richting en rol-nummer naar contact@dwars.be. Als het juist is, komt jouw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die student prijs.

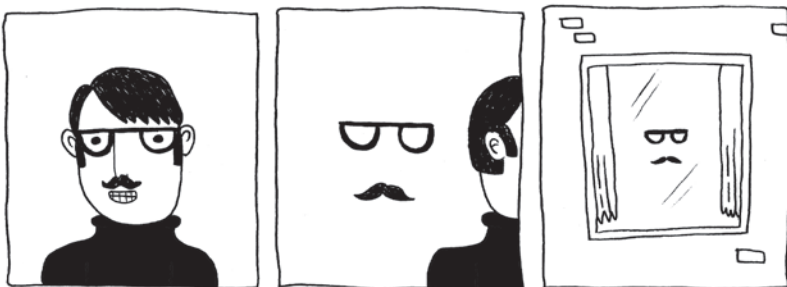
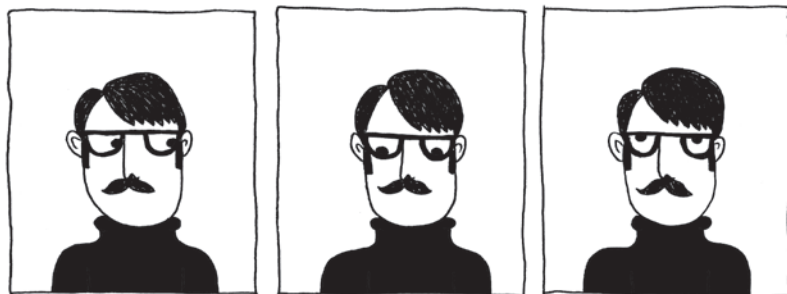
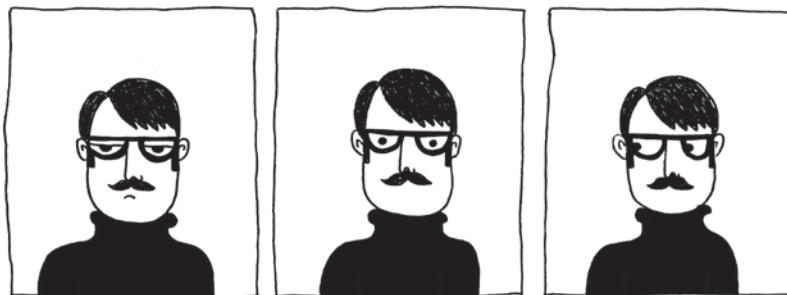
Dankzij de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. *dwars* geeft elke maand een boekje weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Sleutelwoord:

1		2		3					4	5	
---	--	---	--	---	--	--	--	--	---	---	--

JANGO·COMIX

BY JANGJIM
2010

dwars luistert naar...

'Tommy and the Whale' van Dorléac. Omdat een student in de maanden december en januari wel vaker *"reathin' in and breathin' out"* denkt. (Célien Joppen)

'Smashes And Trashes' van Skunk Anansie. Hoewel de Britse band net een nieuw album - 'Wonderlustre' - uit heeft gebracht, draai ik 'Smashes And Trashes' grijzer dan grijs. *"Just because it feels goooohoooooooooooooooood."* (Marie-Paule Fritschy)

'Let's Go Surfing' van The Drums. Omdat iedereen het koude, druilerige weer nu al beu is en warmere oorden wil opzoeken. (Floris Geerts)

'Bad Bad Thing' van Chris Isaak. De heerlijk rauwe soundtrack van 'Eyes Wide Shut' aka "veel beter dan de intro van True Blood". (Annelies Desmet)

'Keep It Hid' van Dan Auerbach. Het solo-album van Auerbach, gekend van the Black Keys. De blues leeft op deze schijf en afsluiter 'Goin' Home' laat je achter met kippenvel. (Yannick Waumans)

'Een hart van goud' van Arid. Nooit had ik gedacht naar Will Tura te zullen luisteren, nooit! (Bart Van Ballaert)

'Sunshine ft. M.I.A.' van Rye Rye. 'cuz it's cathcy like herpes. (Yannick Dekeukelaere)

'The Sky Was Pink (James Holden Remix)' van Nathan Fake. Leek me de gepaste muziek om bij te leren auto rijden. (Maarten Staepels)

'Melted' van Ty Segall. Van oorsprong een onemanband, nu met voltallige groep. Rauw, vuig, schel, maar van binnen eigenlijk heel erg lief. Luister en bekeer u, het is (nog) niet te laat! (Corto Blommaert)

dwars in... Sydney

FOTO: HANNAH FRITSCHY

dwars in... Amerika

Foto: Anneke K. Ruyter

dwars

Studentenblad Universiteit Antwerpen • www.dwars.be • Nummer 63 • Jaargang 10 • November 2010 • 64x76

Merdan Taplak
WK in Valencia
Honderd jaar Wikings

Zelf ook met een *dwars* in het buitenland? Stuur je foto voor 'dwars in ...' naar contact@dwars.be en maak kans op een Knack-abonnement van drie maanden